

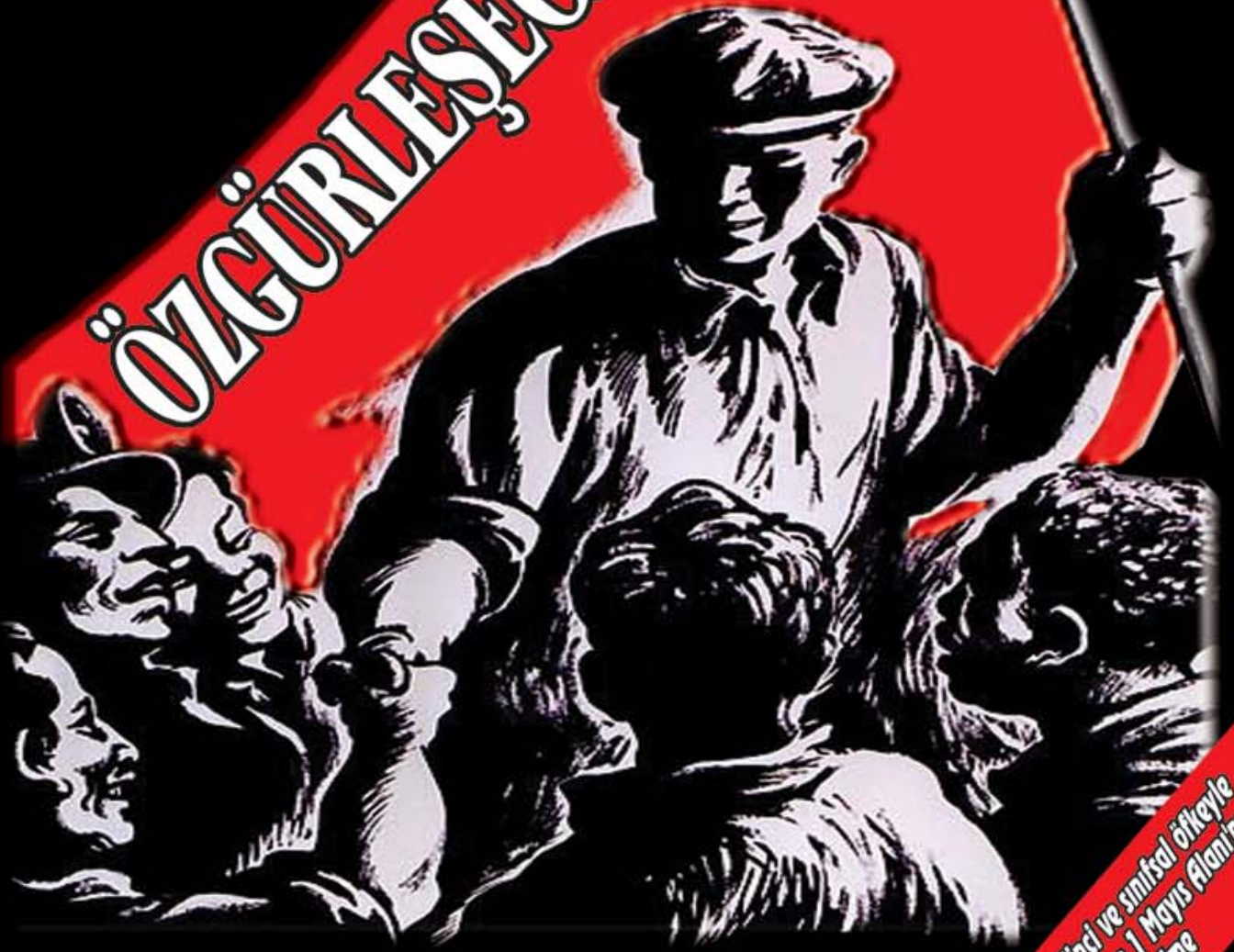
YENİ  
EVREDE

# MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

## KÜRT HALKI DEVİRİMLE

### ÖZGÜRLEŞECEK



•Kürdistan  
Proletaryası  
Komünist Partisini  
Yaratmalıdır

•Ağar'ın  
Ağır  
Kokusu

•Gericilikle  
İttifak  
Devrime  
İhanettir

•Ölüm  
Orucu  
Sürüyor...

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle  
77'nin 30. yılında yine 1 Mayıs Alanına  
Taksim'e Devrime



**AKMERCAN  
İŞÇİSİ**



**YALNIZ DEĞİLDİR**



# KÜRDİSTAN PROLETARYASI KOMÜNİST PARTİSİNİ YARATMALIDIR

**B**iliniyor ki, birleşik devrimin başarısı için, Kürdistan proletaryasının kendi komünist partisinde örgütlenmesinin gerekliliği, 1980'li yıllarda proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP tarafından ortaya konmuş ve bunun örneği, aynı yıllarda KKP'nin (Kürdistan Komünist Partisi) kuruluşuyla yaratılmıştır. Bu, Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında bir ilkti. İki ülke devrimci proletaryasının birleşik komünist partisi olarak TKEP bu örnekle ulusal sorunda ideolojik, teorik ve örgütsel alanda diğer politik akımlardan ne kadar ileri olduğunu göstermişti. Bugün hala bazı örgütlerin bu örneği taklit etmeye çalışmaları bunun kanıtıdır.

Fakat 90'lı yılların başında Partinin reformist unsurlardan arınarak Leninist Parti'ye dönüştüğü süreçte, Kürdistan proletaryasının devrimci sınıf partisi de yöneticilerinin ihaneti sonucu yok oldu. Sosyal reformist kanat legalizm batağına giderken onunla anlaşma halindeki KKP yönetimi bu durumu ezilen ulus küçük burjuva milliyetçiliği zeminine kaymak için fırsat olarak kullanmıştır. Sonuç, KKP'nin önce teorik-ideolojik arkasından örgütsel tasfiyesi oldu. Bundan dolayı neredeyse 15 yılı aşkın bir zamandır Kürdistan proletaryası devrimci sınıf partisinden yoksun durumdadır. Leninistler bu duruma son vermek için sürekli çaba içinde idularsa da, nesnel ve öznel nedenlerden dolayı bu boşluk doldurulamadı. Ama Kuzey Kürdistan proletaryasının komünist partisinin varlığı sorunu güncelliğini sürekli korudu. Ve şimdi yaşanmakta olan gelişmeler ve sınıf savaşının her iki ülkede geldiği düzey nedeniyle bu acil bir ihtiyaç halini almıştır. Çünkü;

A-) Kürdistan, uluslararası gelişmeler nedeniyle, gerek bölgenin gerekse dünyanın geleceğinin şekillenmesinde tarihte hiç olmadığı kadar öne çıkmıştır. Ve giderek bu yönü daha da belirginleşecektir.

Bu gelişmenin, Kuzey Kürdistan proletaryasının bağımsız sınıf örgütlenmesinin varlığını neden acil hale getirdiğini incelemeyi başka bir yazı konusu yapacağımız için bu yazıda değinmeyeceğiz.

B-) **Devrimimizin toplumsal tabanını** etkisi altına almaya başlayan ciddi bir şovenizm tehlikesi vardır.

Türkiye işbirlikçi tekelci sermayesi, TC'nin kuruluşundan bu yana şu veya bu ülkenin topraklarımızda gözü olduğunu propaganda ederek emekçi sınıfları şovenizmle zehirlemeye ve bu sayede emekçi halkları ideolojik ve politik egemenliği altında tutmaya çalışmıştır. Tarihsel önyargıları da kullanarak özellikle Müslüman olmayan halklar üzerinden yıllarca bunu sürdürdü.

1990'lı yıllarda ise, yükselmeye başlayan Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinin sertleşmesi ve etkin hale gelmesiyle bir-

likte, tekelci sermaye sınıfı, egemenliği altındaki toprakları gerçekten kaybetme olasılığıyla yüz yüze geldi. Bu dönemden itibaren cenaze törenlerinden ekonomik krizlere, halkın yoksulluğundan işsizliğe kadar her şeyi bahane ederek şovenizmi Kürt ulusuna karşı geliştirmeye çalıştı.

Fakat tüm çabalarına rağmen işbirlikçi tekelci sermaye, tüm tarihi boyunca şovenist bir histeri yaratma amacına ulaşmada ciddi bir başarı elde edemedi. Devrim karşı devrim saflaşmasında yerini karşı devrim

cephesinde seçmiş olan bir avuç gerici-faşist güruhtan başka hiç kimseyi harekete geçiremedi.

Çünkü, 1-) Bu topraklarda bir çok ulustan gelen işçi ve emekçiler uzun yıllardır yan yana yaşamaktadırlar. Bu nedenle birbirleri hakkında, birbirlerinin gerçekliği hakkında burjuvazinin kendilerine vermeye çalıştığı bilinçten çok daha önce oluşmuş fikirleri vardır. Müslüman olmayan ulusal toplulukların ve Kürt halkının gördüğü eziyetten fayda sağlamış küçük bir azınlığın dışında kalan emekçiler, onların acılarını her zaman kendi yüreklerinde hissetmişlerdir.2-) Kapitalist üretim süreci, işçi ve emekçileri ulusal kökenine bakmaksızın üretim sürecinde yan yana getirmiş aynı çalışma koşullarına mahkûm etmiştir. Aynı yaşam ve çalışma koşullarını paylaşmak ve kapitalistlere karşı ortak mücadele etmek, şovenizmin en önemli panzehirlerinden biri olmuştur.

3-) Devrimciler ve komünistler, TC'nin, kuruluşundan itibaren bir burjuva diktatörlüğü olduğunu ve her ulustan emekçinin kanını emerek; onlar üzerinde burjuva terör uygulayarak ayakta durduğunu teşhir etmişlerdir. Bu temelde, burjuva egemenliğe ve faşist devlete karşı pratik olarak mücadele eden partiler ve demokratik kitle örgütleri kurmuşlardır. Devrimci ve komünist güçlerin ortaya koyduğu bu düşünce ve yaklaşımların doğruluğu olgularla açığa çıkıp emekçi sınıflar bu gerçekliği hayatlarında şu veya bu biçimde yaşadıkça devletin şovenist propagandası etkisizleşti. Buna karşılık görüş ve düşünceleri olgularla doğrulanan devrim güçlerinin şovenizm karşıtı propaganda ve ajitasyonları giderek etkili olmuştur. Özellikle son 20 yıllık örgütlü mücadele, Türkiye emekçi sınıflarında emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı düşmanlığı besleyip şekillendirerek burjuvazinin şovenizmi körükleme çabalarının önündeki en büyük engel olmuştur.

4-) Tabi burada hemen belirtmek gerekir ki, başta Kürt halkı olmak üzere Kürdistan emekçi sınıflarının 90'lı yıllarda başlayan ayaklanması öylesine görkemli olmuştur ki, sosyal-şovenizmin etkisinde olan ortalama sol da sarsılmış ve bu süreçte daha enter-nasyonalist çizgiye çekilmişlerdir.

5-) Burjuvazinin şovenizmi körüklemek için kullandığı en önemli argüman olan, Kuzey Kürdistan halkının dış güçler tarafından kışkırtıldığı yalanı, K. Kürdistan halkının İKDP ve YNK'yi (ki bunlar Kürt halkının özgürleşme mücadelesinin tarihsel mirasına sahip çıkan ve uzun yıllardır kuzeyde örgütlenmeye çalışan ama aynı zamanda emperyalizmin ve bölgedeki gerici devletlerin kuklası oldukları yedi düvel tarafından bilenen gerici güçlerdir.) desteklemek yerine kendi bağımsız örgütlenmesini yaratması, yaratmakla kalmayıp bu kukla güçlere karşı bizzat savaşması ve bu sa-

yede kuzeyin diğer parçalarını da etkisi altına alarak kendi siyasi yapılanmasına çekmeyi başarması sonucu etkisiz kalmıştır.

Ama son süreçte yeni gelişmeler yaşanmaktadır.

Sayacağımız gelişmelerin etkisini anlamak açısından, şu durumu hiç akıldan çıkarmamak gerekiyor: Son 15 yıldır K.Kürdistan'daki etkinliği nedeniyle gerek Türkiye emekçi sınıfları nezdinde gerekse de bölge halkları nezdinde, PKK, Kürt halkı ile neredeyse özdeşleşmiş durumda. Tıpkı Güney Kürdistan halkının YNK ve IKDP ile özdeşleştirilmesi gibi.. Kaba gözleme ve geri bilince dayanan bu algılayış, her ne kadar bilimsel değilse de, bir olgudur. Bu algılayışın oluşmasının en büyük nedeni, son 15 yıldır PKK'nin örgütlediği gerilla savaşının Kürt halkının özgürlük tutkusu ve savaşıyla uyum içinde olmasıdır. Bu uyum, Kürt halkının PKK'ye kendisinin bile ummadığı bir destek vermesine, kendini PKK ile özdeşleştirmesine yol açmıştır. Buna karşılık, söz konusu yıllar boyunca ne Kürdistan proletaryasının komünist partisi ne de başka bir güç bu algılayışı bozacak bir mücadele içinde olabilmişlerdir. Şimdi aşağıda sayacağımız gelişmelerin yaratacağı sonuçları kavramak için, bu durum tespitini akıldan çıkarmayalım.

1- Güney Kürdistan'da fiilen kurulan devlet ABD'nin izniyle gerçekleşti ve ABD'nin himayesi altında devamını sürdürüyor.

2- Fiilen kurulan Kürdistan devleti, ABD'nin Irak işgalini destekliyor ve onun yanında direnişçilere karşı savaşıyor.

3- Kuzey Kürdistan'ın en etkin siyasi iradesi olan ve kendini K.Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun temsilcisi olarak ilan eden PKK (ki Ortadoğu halkları ve bu bölge devletleri tarafından da kısmen böyle görülmektedir), son süreçte ABD'ye dayanmış ve dahası genel olarak emperyalizmle işbirliği içinde amacına ulaşmayı hedefleyen bir stratejiye yönelmiştir. ABD'nin kendisini muhatap almasını sağlamak için, tarihleri boyunca hiçbir amerikan hedefine yönelmediklerini dahi söylemişlerdir.

Bu durum birçok politik sonucun yanında, yıllarca ödenen bedellerle bölge halklarının gözünde yaratılan, Kuzey Kürdistan özgürlük mücadelesinin emperyalizm ve bölge gericiliğinden beslenmeyip halkın devrimci dinamizminden beslendiği ve herkesin buna saygı göstermesi gerektiği yönündeki kanaati yok etmeye başlamıştır.

4- Kürdistan halkının özgürlüğü için savaştığını söyleyen ne olduğu belirsiz kimi örgütlerin Türkiye metropollerinde emekçi halk-sermaye ya da sivil halk-resmi görevliler gibi ayrımlara dikkat etmeyen eylemler gerçekleştirmesi; PKK'nin ise bu eylemleri, çeşitli nedenlerle, net ve kararlı bir şekilde mahkum etmemesi..

5-Iran ve Suriye'de gerçekleşen ayaklanmaların ardında ABD'nin olduğu yönünde burjuva basının yoğun propaganda yapmasına karşın, bu bölgelerde örgütlü bulunan Kürdistan'a ait siyasi oluşumlar, bu iddiaları boşa çıkaracak hiçbir ciddi adım atmamışlardır. Aksine, "eğer kendi içinizdeki sorunları muhataplarıyla çözmezseniz, elbette ki dış güçlere hareket alanı sağlıyorsunuz. Ve onlarla birlikte hareket edenleri niye hareket ediyorsunuz diye suçlayamazsınız" türünden açıklamalar yaparak bu kanaatlerin güçlenmesine neden olmuşlardır.

Kısaca değindiğimiz bu olgular ve bunlara eklenebilecek daha başka olgular son süreçte ortaya çıkmış ya da belirginleşmeye başlamıştır. Böylece işbirlikçi teknelci sermaye sınıfı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalizmle işbirliği içine girdiğini gösteren bu olguları kullanarak Türkiye emekçi sınıflarının kanına girmenin olanağını yakalamış oldu. Buna bir de, bu gelişmelerin etkisiyle yeniden sosyal-şoven çizgilerini belirginleştirmeye başlayan ortalama solun propagandası da eklenince, ama-

cına ulaşmada ilk defa bu kadar rahat bir ortam yakalamıştır.

Neden bu gelişmeler devrimin toplumsal tabanı içinde şovenizmin gelişmesine imkân yaratıyor? Çünkü, emperyalizmin emekçi halkların düşmanı olduğu ve ona karşı mücadele edilmesi gerektiği düşüncesi komünist ve devrimci güçlerin onlarca yıllık mücadeleleri içinde emekçi sınıflara verdikleri en önemli bilinçtir. Komünist ve devrimci güçler, uzun yıllar boyunca emekçi sınıflara ve ezilen halklara emperyalizmin kendilerine kan ve gözyaşından başka bir şey getirmediğini, emekçi sınıfları ve halkları birbirine kırdırarak dünya üzerindeki politikalarını hayata geçirdiğini anlatmışlardır. Bir yandan devrimci ve komünist güçlerin propaganda ve ajitasyonu diğer yandan bu propagandanın yaşam tarafından her gün, her saat doğrulanması emekçi sınıflarda, ezilen halklarda gericiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı güçlü bir bilinç yaratmıştır.

Bu bilinçle hareket eden Türkiye işçi ve emekçileri, yaşananlara bakıp, şimdi şöyle diyor: "Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi emperyalizmle işbirliğine yönelmiş, onun uzantısı haline gelmeye başlamıştır". Doğruluğu yanlışlığı bir tarafa, bu düşüncenin oluşmasına bizzat UKH'nin açıklamalarının yardımcı olduğu biliniyor. ÖDP, TKP, DİSK gibi, iç savaşın ve birleşik devrimin ayrıştırıcı etkisiyle karşı devrim cephesindeki yerlerini gittikçe daha açık belli eden parti ve örgütler, bu durumdan cesaret alarak Kürt halkının özgürlük savaşına karşı besledikleri düşmanlığı daha cesurca ortaya koyar oldular. Sosyal-şovenler bu durumdan yararlanarak bir yandan gerçek yüzlerini daha açıktan sergilerken öte yandan şovenizmin devrimin toplumsal tabanı içinde daha hızlı yaygınlaşmasına da neden oluyorlar.

Sözün kısası, tüm bunların sonucu olarak Türkiye emekçi sınıflarının en geri kesimleri içinde, UKH'ni, emperyalizmin işbirlikçisi olarak görme ve dolayısıyla, Kürt halkının özgürlük savaşına olan desteği çekme eğilimi gelişmeye başlamıştır. Bu durum, burjuvaziye şovenizm zehrini emekçi sınıflar arasında yaymak için altın bir fırsat veriyor.

Bu durumun önüne geçmenin temel yolu, Kürdistan devrimci proletaryasının, özgürlük savaşının önderliğini küçük burjuva politik hareketin elinden kendi ellerine almasıdır. Bunun kolay olmadığı ve ancak UKH'nin geliştirdiği savaştan daha ileri düzeyde bir savaş geliştirerek mümkün olabileceği açıktır. Ama büyük amaç peşinde olanlar amaca uygun araç ve yöntemleri de geliştirmek zorundalar.

Öte yandan, bu büyük ve bir o kadar zorlu görevin altından kalkmak için koşullar bugün geçmişte olduğundan daha uygun hale gelmiştir. Çünkü, herşeyden evvel, küçük burjuva politik hareketin bir ulusun özgürlük savaşına önderlik etmesinin sınırları pratik olarak ortaya çıkmıştır. İkincisi, özgürlük savaşı Kürt ulusundaki sınıfsal ayrışmayı daha da derinleştirmiştir. Uzun özgürlük savaşının büyük acılarını ve ağır yükünü omuzlarında taşıyan Kürt yoksul sınıfları çıkarlarının nüfusun öteki kesimleriyle bir ve aynı olmadığını; küçük ve büyük burjuvazinin özgürlük savaşının gücünü ezen ulusun burjuvazisiyle pazarlık kozu olarak kullanmaya çalıştıklarını yaşamın içinde görüp öğrendiler. Bu durum, savaş yarı yolda bırakarak emperyalizm ve ezen ulus burjuvazisiyle uzlaşmak isteyenlerin işini zorlaştıran bir bilinç yaratmıştır. Üçüncüsü ve en önemlisi, özgürlük savaşını ulusal ve sınıfsal temelde kesin zafere kadar sürdürme yeteneğine sahip tek sınıfın devrimci proletarya olduğu pratik olarak anlaşılmıştır.

Böyle bir görevin üstesinden sadece devrimci komünist bir partinin gelebileceği açıktır. Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminin geleceği hiç abartısız buna bağlıdır. r

# AĞAR'IN AĞIR KOKUSU

"Kör ölür, badem gözlü olur", derler. Kürt ve Türk halklarının sosyal-reformistleri ise körü daha ölmeden badem gözlü yapmaya pek meraklıdır. İç savaşın en kanlı dönemlerinde emniyet müdürlüğü, İçişleri ve Adalet Bakanlıkları gibi en kritik konumlarda bulunan, göğsünü gere gere "bin operasyon yaptık" diyen M.Ağar gibi bir kan içicinin "Dağda silahla dolaşacaklarına, düz ovada siyaset yapsınlar" türü sosyal-reformist gönülleri okşayan sözleri, onu badem gözlü yapmaya yetti. Umur Hozatlı, Gündem gazetesindeki köşesinde, M.Ağar'ın sözleri karşısında döktüğü gözyaşıyla, günah çıkarma kabinindeki genç rahibi andırıyor. Ama ulusal hareket, Kürt halkının bu zokayı kolayca yutmayacağını biliyor olacak ki; Ağar'ın "vicdani dönüşümü"ne dair bir de arka plan döşeyip, adeta mitoloji yaratmış. U.Hozatlı'ya göre neymiş M.Ağar'ı bu noktaya getiren? Kızının kanserden ölmesi. Ağar evlat acısını yaşamış ve (her nedense) dokuz yıl süren bir vicdani dönüşümle bu noktaya gelmiş.

Proletaryaya özgü sağlam karakterli, eğilip bükülmeyen politikanın, Umur Hozatlı gibilerinin semtine bile uğramadığı, böyle anlarda ne de güzel ortaya çıkıyor. Düşmanın gövde gösterileri karşısında gözü hemen kamaşveren, onu yenebilmeyi bir kez olsun hayal bile edemeyen, devrim saflarındaki en küçük olumsuzluğu felaket tellallığına malzeme yapan bu aydıncık bükemediği bileğin bir gün kendi kafasını okşamamasını bekleyip durmuş olmalı ki, Ağar'ın sözlerine böyle balıklama dalıverdi. Ne demişti böyleleri için büyük şair Goethe? Korku ve umutlarla dolu kuru bir bağırsak!

Yalnızca U.Hozatlı'ya yüklenmek hem ona haksızlık, hem de onu olduğundan daha büyük göstermek olurdu. Aşağı yukarı aynı umut dolu atmosfer sosyal-reformizmin saflarını şöyle bir havalandırdı. Onlara sorarsanız, hiçte haksız değiller. Ne de olsa, "Gelip düzovada siyaset yapsınlar" diyen, sıradan bir politikacı değil. Zamanında devletin en gizli iç savaş organlarıyla içli-dışlı olmuş, hatta geçen yıl Şemdinli olayları sırasında polislerin yardım almak için telefonla aradıkları kişi olduğu düşünülürse bu organizasyonlarla ilişkisinin devam ettiği anlaşılabilir birisi söylüyordu bu sözleri. O söylüyorsa, devletin en "şahin" kanatlarında da, demek ki aynı düşünceler vardı, öyleyse sınıf uzlaşmasının (kendi deyimiyle barışın) önündeki engeller yıkılıyordu, vs. vs..

Gerçekte M. Ağar, devletin en önemli ve vurucu kademe-lerinde teknelci sermayenin sadık ve kanlı bir uşağı olduğunu

fazlasıyla kanıtlamış bir bürokrat olsa bile, asla bir politikacı değil. Burjuva politik arenasında yıllarını geçirmiş Kürt politikacıların zaman zaman dalgalanını geçtikleri birisidir. Bir önce söylediğini bir sonra yalanlamak ve yalayıp yutmak gibi bir alışkanlık kazanması, kurtlarla dansta pek başarılı olamadığının kanıtı. Partisinin televizyon reklamlarında kullandığı demode söylem ve (Yıldırım Türker'in deyimiyle)

yıvış yıvış bir Sadri Alışık tonlamasının arkasına sığınan babacan figür, burjuva politikasını en az 40 yıl geriden takip ettiğini gösteriyor. Aslında M. Ağar, burjuva politik arenasında en iyi "mayın eşiği" rolü oynayabilir. Bugün yaptığı gibi..

## Mayınlı Arazide Bir Eşek Gerek

Bir süre önce Sabah gazetesinin "PKK'yi dağdan indirme planı" olarak duyurduğu haberin gerçek bir politik zemine oturduğunu, gelişmelerin Kürt halkını bir süre sonra tarihi bir tercihle karşı karşıya bırakacağını daha önce dile getirmiştik. Kürt halkı ya silahlarına ve devrime sahip çıkarak kaderini Ortadoğu'nun tüm ezilen halklarıyla birleştirecektir. Ya da kırıntı düzeyinde bir kaç yasal düzenleme karşılığında silahlarını teslim edip Türkiye'nin operasyonel bir karşı-devrim üssüne dönüşmesini seyredecektir. Elbette süreç, Sabah'ın dile getirdiği gibi "tıkr tıkr işleyen bir plan" olarak ilerlemiyor. Sürecin asıl tetikleyicisi ABD'nin bölgede tamamen inisiyatifi kaybetmesine dayanıyor. Bu inisiyatifi yeniden kazanabilmek için, Türkiye'den istenen iki önemli adım var: Birincisi, Irak'ın kuzeyinde kurulan Kürdistan federe devletinin tanınması ve ilişkilerin geliştirilmesi. İkincisi, iç savaşın tasfiyesini hızlandırmak.

Nitekim, ABD'nin içinde bulunduğu çıkmazların onu sürüklediği bu politik eğilimlerin, giderek somut bir politika haline geldiğini Milliyet Washington muhabiri Yasemin Çongar'dan öğreniyoruz. Sahibinin sesi olarak Çongar'ın "gazetecilik misyonu", ABD Dış İşleri ve Pentagon'un adeta basın sözcülüğünü yapmaktır. Onun köşesinde, kendi yorumlarından çok, ABD'nin üst düzey yöneticilerinin gerçek düşünceleri ya da ne duyurmak istiyorlarsa onu bulmak mümkündür.

İşte bu Pentagon uzantısı gazeteci figürü, 9 Ekim tarihle yazısında, önümüzdeki dönem Türk-Amerikan ilişkilerinin oldukça zorlanacağını söylüyor ve altını çizerek yazdığı cümlelerle "Türkiye'nin yapısını ve kimliğini doğrudan ilgilendiren meseleler" in, bu gerginliğin kaynağı olacağını haber veriyor. Olaylara damgasını vuran gelişme Irak'ta işgale karşı halkın yükselttiği savaştır. Giderek sıkışan ABD, Irak'ın üç bölgeye bölünmesine yeşil ışık yaktı ve şimdi en güvenli yer olarak görünen Kürdistan'da askeri üstlerini taşımak istiyor. Çongar'ın bildirdiğine göre "Kerkük'ü de içinde tutacak ve Amerikan üslerine sahip bir Kürt devletini hazmetmesi" için Türki-

ye'nin öncelikle "PKK'nin silah bırakmasını sağlaması" bekleniyor. ABD bu konudaki baskılarını arttırdı. Hatta bu işe Türkiye'nin eninde sonunda evet diyeceğinden öylesine emin ki, Washington'da gerçekleşen Beyaz Saray ziyaretinde ve görüşmelerde PKK'nin adının hiç geçmediği anlaşılıyor. Ne de olsa Beyaz Saray bir koordinatör atadı, ve ABD açısından bu politika, "Teknik ayrıntıları netleştirmek" düzeyinde ele alınıyor.

ABD kendinden bu denli emin görünüyor olsa bile, Türkiye'de işler çok daha karmaşık. Çongar'ın haber verdiği "Türkiye'nin yapısını ve kimliğini doğrudan ilgilendiren meseleler"i ele alabilecek güç ve çapta hiçbir parti yok. Dahası, devletin tepesine kadar tırmanıp orada yuva kuran siyasin kriz, devletin en temel kurumlarını karşı karşıya getiren bir şiddet düzeyine ulaştı. Ankara'da her kafadan bir ses çıkıyor, herkes bir diğerinin gözünü oyuyor, darbe imaları, şantajlar, komplolar, havada uçuşuyor. TESEV raporlarından Atabeyler çetesine kadar, her kurum diğerine karşı her yolu kullanacak duruma geldi. Bu ortamda, Türkiye'nin kimliği ve yapısını doğrudan ilgilendiren bir mesele, ateşten çıplak elle kestane çıkarmaktan daha zor. Yaşanan iç savaşla birleşen siyasi krizin etkisiyle, ayrışan cepheler birbirlerini kolayca "vatana ihanet"le suçlayabiliyor. ABD'nin isteklerini yerine getirmek için ortaya çıkacak her parti, kendini bir anda hedef tahtasında bulacaktır. Bu durumda, teknelci sermayenin politikacılarına, mayınlı araziye salınacak bir "mayın eşeği" gerekiyordu; mayınlı arazi üzerinde tepinecek, mayınları patlatacak ve arkadan gelecek olanlara temiz bir arazi bırakacak biri.

Buna bir aday, kendini bir süredir sağda solda göstermeye başlamıştı: M. Ağar. En gizli iç savaş organlarında yer almış olmanın avantajları, kendini kesinlikle sermayeye kanıtlamış olmanın güveniyle Ağar, "Ben iktidara geleyim, ne gerekiyorsa yaparım, her riski alırım" diyerek köşesinde sürekli zıplayıp duruyordu. Bu mayın eşeğini yemlemek AKP ve yöneticilerine düştü. Doğrusu Ağar onları hiç uğraştırmadı.

Yemleme işinde en dikkat çekici adım Recep Tayyip Erdoğan'dan geldi. Washington dönüşü uçakta gazetecilere, nereden icap ettiyse, AKP oylarının çok düştüğünü, kararsızların oranındaysa yükseliş olduğunu söyleyiverdi. Ertesi günlerde bir çok gazete, AKP'nin yaşadığı oy kaybında en çok Recep Tayyip Erdoğan'ın asker aileleriyle giriştiği polemik ve "askerlik yan gelip yatma yeri değildir" sözünün etkili olduğunu yaz-

dı. Böylece, "savaşta ısrar edenin oy kaybına uğradığı" algılaması yaratıldı. Aynı günlerde Diyarbakır'a giden Ağar'ın önüne ikinci yemî şehrin sanayi ve ticaret odaları attı. Çevresini sardılar

ve onu düzovada politika yapmaya davet etmeye sürüklediler. Eşek mayınlı araziye böylece dalmış oldu.

Ağar, kendisinden beklenen etkiyi yarattı. Sosyal reformistler "vicdani dönüşüm" mitolojisi yaşarken,

teknelci sermayenin bütün gerici

partileri ellerine sopaları alıp mayın eşeğini oraya buraya çekiştirmeye başladılar. Nihayet çiçeği

burnunda Genelkurmay Başkanı da beklenen açıklamasını yapıp Ağar'ı azarlayınca, patlattığı mayınların ortasında, hırpalanmış, itilip kakılmış bir durumla kalakaldı.

#### Devrimin Onuru

Bu olayla bir kez daha, Türkiye'de yaşanan iç savaşın sınıflar arasında nasıl bir ilişki oluşturduğunu görüyoruz. İç savaş, türk teknelci sermayesi ile emekçi sınıflar arasına öyle bir kan gölü ve öyle bir mayınlı arazi koymuştur ki, bu mesafeyi aşip sınıflararası uzlaşmayı sağlamaya çalışan herkesi havaya uçuracak kadar patlayıcı doludur. İster iyi niyetli kişisel çabalarla, isterse en büyük emperyalist güçlerin stratejik hedeflerine ortak olup sırtını onlara dayayarak, ne biçimde olursa olsun, bu mayınlı araziye aşip sınıfları uzlaştırmak olanaksızdır. ABD'nin, Ortadoğu'daki sıkışıklığını aşmak için somut politika düzeyine taşıdığı "Ulusal Kurtuluş Hareketini silahsızlandırıp, Kürt sorununu uykuya yatırma" hedefine ulaşması, bu nedenle oldukça zordur. UKH silahları bıraksa bile Kürt sorununu uykuya yatırmak, iç savaşta bertaraf etmek mümkün değil.

ABD'nin bu istek ve hedeflerini ortaya atıp tartıştıran kişinin Ağar olması bir tesadüf değil. Türkiye'de sınıf uzlaşmasını yaratmaya çalışan sosyal-reformistlerin, eğer bu istekleri gerçekleşirse, kimlerin ellerini sıkacakları ortaya çıkıyor. Teknelci sermaye, halkların en çok nefret ettiği, elleri en çok kana ve irine bulaşmış birini, emekçiler adına politika yapanların karşısına çıkarıyor. Kimileri "ancak savaşı yürütenler barış yapma insiyatifine sahip olurlar" basitliğiyle olaya yaklaşacaklardır. Ama, bu kadar basit değil. Bu denli kanlı bir eli tutmak, onunla yan yana görünmek bile, emekçilere özgü, devrime özgü onurun son kırıntısını dahi yok etmeye yeter. Onurunu kaybetmiş bir politika, bir devrim; zaman içinde bütün gücünü tüketir.

Teknelci sermaye, Kürt halkının sadece silahını değil, ruhu ve onurunu da istiyor.



# GERÇEKLİĞE DOĞRU BAKMAK

Yükselen şovenist dalga, kısa vadede kendisine dövecek yeni bir kıyı buldu. Fransa Parlamentosu, 12 Ekim'de Ermeni Soykırımını inkar etmeyi suç sayan yasa tasarısını kabul etmekle Türk şovenizminin yeni hedefi oldu. 2005 yılında Ermeni Soykırımını iddialarını kabul etmekle, zaten eleştiri oklarını üzerine çevirmiş olan Fransa, şimdi bir adım daha atarak boy hedefi haline gelmiştir. Zaten Türkiye'nin boy hedefi haline gelmek için Kürt sorunu, Ermeni soykırımı, ya da Kıbrıs konusu hakkında Türk burjuvazisinin resmi tezlerine karşıt bir düşünce öne sürmek yeterlidir. Bir anda "Hıra dağı kadar müslüman, Tanrı dağı kadar Türk" milliyetçi faşistleri ağızlarından salyalar akıtırken karşınızda bulabilirsiniz. Şimdinin Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Orhan Pamuk'un başına, kısa bir süre önce söylediği bir sözden dolayı gelenler hatırlanırsa, ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Aynı şekilde, Hırant Dink'in "damarlarındaki mevcut kanı" boşaltmak için iplerinden boşananların ulumaları hala kulağımızı tırmalamaktadır.

Bir süre önce "Ah Şu Çılgın Türkler" kitabını en çok okunanlar listelerinde en üst sıralara fırlatan, "Kurtlar Vadisi" adlı diziyi en çok izlenenler listesinde baş köşeye oturtan şovenizm histerisi, şimdi Fransa'nın Ermeni Soykırımını inkar etmeyi suç sayan yasa tasarısını kabul etmesiyle, yeniden alevlendi. Fransa bir anda "kırmızı liste"ye alındı. Başbakanın ağızından dolayı olarak "İlişkiler darbe aldı. Fransa bunun sonuçlarına katlanır. Kaybedecek Fransa olur" diye tehdit edildi. İş, kimi öğretim görevlilerinin Fransa'dan aldıkları Lejyon de Honour madalyalarını geri iade etmeye kadar vardırdı. Şimdi gündemde, Fransız mallarının boykot edilmesi var. Bilemiyoruz, Türkiye'nin en büyük alışveriş tekellerinden biri olan Türk-Fransız ortaklığı Carrefour-SA bu işe ne diyecek ama, iş gelip son tahlilde ekonomik ilişkilere dayanınca "vatan-millet-sakarya" ulumalarının yerini yılışık işbirlikçiliğin aldığı bilmeyen yok. İtalyan mallarını boykot kararının ömrünün ne kadar olduğunu, telekomünikasyon alanında şu anda en büyük işbirliğinin İtalyan şirketleriyle yapıldığını düşünürsek görebiliriz.

Şu da bir gerçek ki, "Türk milletinde en derin infial yaratan" bu tür olaylar, bir süre sonunda Türk tekelci serma-

ye sınıfının ruhunu okşayan, cebini ısıtan çek, senet ve sıcak paraya tahvil ediliyor. Bütün burjuvalar gibi Türk burjuvazisinin de bu konuda son derece yetenekli olduğunu kabul etmek gerek. Kapitalizmin dünya üzerindeki yayılması ve entegrasyonu, tekelci sermaye sınıfının çıkarları ekinde-sonunda ama mutlaka bu tür hezeyanları boşa çıkarıyor. Tekelci sermaye sınıfı, çıkarları gereği, bir noktadan sonra tekrar efendileriyle barışınca geriye kala kala mayın tarlasına sürülen faşist MHP, "gavura" alerji duyan dinci faşistler, faşist MHP'nin sıkı ittifakı Doğu Perinçek'in İşçi Partisi ve tasarının kabul edilmesinin Türk

halkına karşı savaş anlamına geleceğini söyleyen CHP kalıyor. Onların hezeyanlarının ne kadar devam edeceğini de çok geçmeden görmemiz mümkün olacaktır. Fransa'ya yapılan Cezayir hatırlatmalarının yerini yakında Fransa ile yapılacak yeni ticaret anlaşmalarının haberi almaya başladığında, herhalde onlar da salyalarını gizlemek için sıraya gireceklerdir.

Peki ya geçmişe dönük bu tartışmaları gündeme getirmekle emperyalist Fransız burjuvazisi neyi amaçlıyor? "Eski defterler" in böyle açılmasının nedeni ya da nedenleri ne olabilir? Kendi geçmişi başka ülkelerin kan ve katliamlarla dolu tarihlerini aratmayacak denli "kirli" olan Fransız burjuvazisine bu adımı attıran temel saikler ne olabilir? Sorunun doğru anlaşılması için bu soruya doğru yanıt vermek gerek. Öncelikle şunun anlaşılması gerek: Emperyalist Fransız burjuvazisi bu adımı Ermeni halkına duyduğu "sevgi ve ilgiden" dolayı atmış değil. Hiç bir burjuva sınıf bir halkın yararına kendi çıkarlarını tehlikeye atacak bir adım atmaz. Öyleyse, tarihi kanlı katliamlarla dolu; bugün de Afrika'da ve dünyanın başka yerlerinde halkların kanını dökmeye devam eden Fransa'ya bu adımı attıran temel neden ne?

Bunun ilk ve asıl nedeni olarak sınıfsal çelişkilerin üzerini örtmek, proletaryanın uluslararası dayanışmasını ulusal temelde bölmek olduğunu söyleyebiliriz. Kapitalist sistemin uluslararası gelişimi, tüm dünyada proletaryanın enternasyonal mücadelesinin koşullarını her geçen gün daha da güçlendiriyor. Proletaryanın enternasyonal dayanışmasının önüne dikilebilecek tek engel, burjuva sınıfın geçmişe -ve bugüne- ait suçlarının halklarda yarattığı ulusal önyargılar olabilir. Dünya burjuvazisi kendi "günahlarının" bu sonuçlarını kaşıyarak bir

taşla birkaç kuş vurmaya çalışıyor. Birincisi ve en önemlisi dünya proletaryası arasına düşmanlık tohumları ekererek dünya devrimine büyük bir darbe vurmaya çalışıyor. İkincisi, bu tür adımlarla, tarihte başka burjuvalar tarafından katliama uğratılmış halkların kalbini kazanmaya çalışıyor. Emperyalist-kapitalist sistem, yıkılışını geciktirebilmek için her türlü yola başvurduğu gibi, bizzat kendisinin sebep olduğu eski döneme ait ulusal önyargıları kullanarak prole-



taryasının tek bir kıvılcık bayrak altında birleşmesini ve burjuvaziye karşı tek bir cepheden savaşmasını engellemeye çalışıyor. Bugün daha çok Ortadoğu'da görülen bu çaba, dünyanın başka yerlerinde de hızla hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Ulus-devlet olgusu, kapitalist sistemin gelişmesi karşısında daha önce sahip olduğu belirleyici konumunu kaybediyor ve giderek daha da tutuculaşiyor. Bu, milliyetçilik akımlarına kan taşıyor. Emperyalizmin ekonomik-ihlak politikaları karşısında iç pazarı korumaya dönük refleksler, "ulusal" olana tutunma eğilimi, bugünkü koşullarda hala bir ayak direme çizgisi izliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kendi içindeki çelişki ve çatışmalar, kimi zaman bir tarafın bu tür eğilimleri desteklemesine neden oluyor. Emperyalist devletler, birbirleri karşısında "ulusal önyargılar"ı besleyerek zaman kazanıyorlar. Emperyalistler arasında süren dünya üzerindeki pazarların yeniden paylaşılması mücadelesinde kim diğerinin önüne hangi engeli, hangi çiti çıkarabilirse aradaki mesafeyi o denli açabiliyor. Elbette bunların hiç biri emekle sermaye arasındaki çelişkileri bitirmiyor, ortadan kaldırmıyor. Kapitalizm var oldukça, emek-sermaye çelişkisi temel çelişki olarak kalmaya devam edecek.

Emek-sermaye çelişkisinin ve buna bağlı olarak diğer çelişkilerin bütünüyle ortadan kalkması için komünist sistemin kurulması, artık kendisini bir zorunluluk olarak insanlığın önüne koyuyor. İnsanlığın her türlü sınırlılıktan, yerellikten kurtulup çok yönlü ve enternasyonal gelişimi ancak komünizmle mümkün olacaktır. Tarihin derinliklerindeki çelişki ve çatışmaları çözecek olan da komünist devrimdir. Marx'ın dediği gibi, "Komünizm tarihin çözülmüş bilmecesidir ve kendisini bu çözüm olarak bilir."

Fransa Parlamentosunun Ermeni Soykırımı'nı inkar etmeyi suç sayan yasa tasarısını kabul etmesiyle ilgili ortalama sol hareketin yaptığı yorumlarda tarihsel materyalist bakış açısının izine rastlamak mümkün değildir. Oportünist ve sosyal reformist solun bu konuda üç grup ya da anlayışa ayrıldığını söyleyebiliriz. Birinci grup, sorunun önümüzdeki süreçte yapılacak seçimlerde bir hayli fazla olan "Ermeni oylarını almak için" gündeme getirildiğini söylemektedir. Bu sığ ve yüzeysel yaklaşım bu konuya ilişkin yapılabilecek değerlendirmelerin en kötüsüdür. İkinci grup, emperyalist Fransa'ya kendi tarihini hatırlatarak sözüm ona anti-emperyalist bir politika izliyor. Türk burjuvazisinin "takdirle" karşıladığı bu çabalar –kişiyi burjuvaziye paralel bir konuma düşürmesi bir yana- gerçekte sorunun nedenini yanlış yerlerde aramaktan başka bir anlam taşımıyor. Üçüncü grup ise soruna, "düşüncelerin ifade edilmesinin engellenmesi" gibi sığ ve Türk burjuvazisini fazlasıyla memnun eden bir açıdan yaklaşıyor. Bu gruba dahil olanlarda Fransa'nın politikasını 301. madde ile eş tutma anlayışı var ki, bu tam anlamıyla olayı baş aşağı etmek, gerçekliği insanlara ters yansıtmak demektir.

Başsağı edilen gerçekliği ayakları üzerine dikmek için, marksizmin olaylara bakış açısını ortaya koymak gerekiyor. Marksist bilimsel bakış açısı çağımızın bütün sorunlarına emekle sermaye; proletarya ile burjuvazi; komünizmle kapitalizm arasındaki mücadele açısından bakmayı gerektirir. Bu bakış açısından yoksun olanların delik bisiklet lastiği gibi her adımda hava kaçırmaları; her olayda yalpalaması ve çoğu kez de burjuvaziye paralel bir zemine düşmesi kaçınılmaz.

Gerçek, bütün yönleriyle kendisini ancak diyalektik olarak ortaya koyabiliyor.

## ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDEN ÇAĞRI

Antep Ayışığı Sanat Merkezi yeni adresinde faaliyetlerini sürdürüyor.

Bey Mah. Atatürk Bul. No: 2 / 6 adresindeki yeni yerinde yaklaşık 3 aydır çalışmalarını devam ettiren sanat merkezinde yeni dönem gitar ve bağlama atölye çalışmaları başlatıldı. Diksiyon ve sahne eğitimini kapsayan tiyatro, şiir ve üniversiteye hazırlık çalışmalarının yanı sıra gitar ve bağlama atölyelerinin yeni çalışmaları için de kayıtlar devam ediyor.

Antep Ayışığı müzik grubu Denize Ezgi de toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla üretimlerini ve çalışmalarını yeni katılımcılarıyla sürdürüyor. Sanat merkezinin yeni adresinin açılışında, "Yeniden Merhaba" etkinliğinde çalışmalarını sergileyen yetenekli genç müzisyenler "Gelin Hep Birlikte Üretelim" sloganının gerçekliğinin son göstergesi oldular.

7 Ekim Cumartesi akşamı Antep'teki yerel bir radyo olan Şirinnar FM'e, biri Sanat Merkezi, diğeri Grup Denize Ezgi temsilcisi olarak konuk olan iki arkadaşı, Ayışığı Sanat Merkezi'nin etkinlikleri hakkında bilgi verdiler. Dinleyicilerin elektronik posta, kısa mesaj ve telefonlarla yoğun ilgi gösterdiği programda Ayışığı Sanat Merkezi'nin yayın organı olan ve 3 ayda bir yayınlanan Önsöz dergisinin tanıtımına da yer verildi. Ayışığı emekçileri dergiden bahsederken her sayıda ayrı bir dosya konusu olduğunu, daha önceki sayılarda bu konuların Filistin, Kürt dili ve edebiyatı, kadının özgürleşme mücadelesi ve işçi olduğunu anlatarak Aralık ayında çıkacak olan yeni sayının dosya konusunun da emek olacağını kaydettiler.

Bu bölümde Önsöz'ün işçi konulu son sayısında yayınlanan Nazım Hikmet'in "Kan ter içinde" ve Bertold Brecht'in "Okumuş bir işçi soruyor" şiirleri okunarak Önsöz'ün tüm emekçi insanların dergisi olduğu ve üretimlerini paylaşmayı isteyen herkesin onsozdergisi@gmail.com adresi aracılığıyla temas kurarak bu üretimlerini aktarabilecekleri duyuruldu.

Program "Susma, sesini duymam, duymam da ölem / Kaçırma, yüzünü görem. / Arada duvarlar varmış, kimin umrunda / Hüznün bahara döner" diyen Hüznün Bahara Döner isimli şarkı seslendirilerek bitirilirken gerek program sırasında Radyo Şirinnar'a, gerekse program sonrasında Ayışığı Sanat Merkezine gelen mesajlardan programın internet aracılığıyla başka şehirlerdeki ve hatta başka ülkelerdeki emekçiler tarafından da dinlendiği ve beğenildiği anlaşılıyordu.

Ayışığı emekçileri programdan, sunucuya tekrar ve bu kez enstrümanlarıyla birlikte gelme sözü vererek ayrıldılar.

"Antep Ayışığı Sanat Merkezi 3 yıl önce 'Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla' diyerek çıktığı yolda yine aynı şiarı yükselterek, işçi sınıfının kültürünü ve sanatını üretmeye ve onlara taşımaya devam ediyor" diyen Ayışığı emekçileri aynı sloganı tekrar ediyor, ve tüm emekçileri bir bardak çay olsun paylaşmaya davet ediyorlar: "Gelin Hep Birlikte Üretelim."



# MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

## GERİCİLİKLE İTTİFAK DEVİRİME İHANETTİR

**S**on yıllarda, kimi sol siyasal çevrelerin "siyasal islam" adını verdikleri gericilikle ittifak arayışları, yeniden ve çok daha geniş bir şekilde gündeme getirilmiş durumda. Emekçi sınıfları, Kürt halkını ve gençliği, burjuva gericiliğin, karşı-devrimin bu toplumsal tabanıyla barıştırmak için, burjuva basın ve sol çevreler, adeta işbirliği halinde geniş bir kampanya başlatmış gibiler. Bu, devrim ve komünizm davasına; emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin özgürlük arayışlarına kurulmuş bir tuzaktır. Bu tuzağa düşmeyelim.

Kim bu "siyasal islam" dedikleri çevreler?

Bunlar, herşeyden önce, Kahramanmaraş'ta kadın-çocuk, genç-ihtiyar, hamile-hasta demeden, insanlarımızı göz oyarak, karnı deşerek, fırında yakarak katleden karşı-devrimci katiller sürüsüdür.

Bunlar, Sivas'ta otuz yedi insanımızı diri diri yakan; insanlarımızı alevler ortasında can verirken zafer ve savaş naraları içinde salyalarını akıtan gürühtür.

Bunlar, emperyalistleri protesto eden gençlerimizi, camilerden çıkararak "allah-u ekber" çıgıllıkları arasında katleden emperyalizmin uşaklarıdır.

Bunlar, 70'li yıllar boyunca devrime, devrimci gençliğe karşı, burjuvazi hesabına elde silah savaşan faşist çetelerdir.

Bunlar, polis ve jandarmanın koruması altında Alevi yurttaşlarımızın evlerini işaretleyip sonra onları evleriyle birlikte yakan cani ruhlu karşı-devrimci katillerdir.

Bunlar, her zaman devletle iç içe geçmiş, burjuvazi ve emperyalistler tarafından beslenmiş, desteklenmiş ve geliştirilmişlerdir. Bunların varlık nedeni, devrime ve komünizme karşı savaşmak; yoksul sınıfların devrim saflarına geçmesini önlemektir.

Bunlar, karşı-devrimin toplumsal tabanıdır. Bunların tüm tarihleri, devrime ve komünizme karşı savaşın tarihidir. Emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin düzene ve burjuvaziye başkaldırışını burjuvazi hesabına kanla bastırma tarihidir.

TC bir din devletidir ve "siyasal islam" denilen kesimler her zaman devletle iç içe olmuş, devletin koruması altında, burjuvazinin ve emperyalistlerin sınırsız desteğiyle serpiliş gelişmişlerdir.

İşçiler, emekçiler, Kürt halkı, devrimci gençlik;

İşte şimdi kimi sol siyasal hareketler, bu çevrelerle ittifak yapmamızı, bu çevrelerle barışmamızı istiyorlar. Bu çevrelerin varlık nedenlerini, sizlerin kanıyla sulanmış tarihlerini, emperyalizm ve burjuva uşağı karakterlerini unutmamızı ve onlarla birleşmemizi istiyorlar.

Gerçekte onların istediği şey, "siyasal islam" denilen çevreler üzerinden burjuvaziyle ittifak kurmaktır.

Ama biz, hem kendi tarihimizden hem de dünya tarihinden şunu gayet iyi biliyoruz: Burjuvaziyle, karşı-devrim güçleriyle, dinci gericilikle kurulacak ittifaktan "zafer"den sonra devrimcilerin, emekçi sınıfların payına düşen ilk şey, işkencehanelerde, idam sehpalarında ya da duvar diplerinde ölümdür.

İran gericiliğinin sembolü Humeyni'yle ittifak kuran komünistlerin "zafer"den sonra nasıl beşer-onar gruplar halinde vinçlerde sallandırıldıklarını; duvar diplerinde kurşuna dizildiklerini unutamayız. Unutmaya hakkımız yok.

Tarihten ders almasını bilmeyenler, aynı yenilgileri, aynı acıları yaşamaya mahkumdur. "siyasal islam"cı akımlarla ittifak kurmamızı, birleşmemizi, barışmamızı isteyen sol siyasal hareketler, tarihin bu acılarıyla, kanla yoğrulmuş derslerini unutmanızı istiyorlar. Devrim ve komünizm davasını bir kenara atarak, burjuvazinin toplumsal desteğiyle; karşı-devrimin toplumsal ordusuyla birleşmemizi istiyorlar.

Buna "HAYIR" deyin!

Sizi burjuvaziyle, karşı-devrimle, karşı-devrimin toplumsal tabanıyla uzlaştırmaya, birleştirmeye; size katillerinizi sevdirmeye çalışanları teşhir edin. Bu oyuna gelmeyin.

Dünyadaki tüm binaları biz yapıyoruz. En küçüğünden en büyüğüne... Tıpkı başka iş kollarındaki işçi ve emekçilerin, dünyadaki diğer değerleri yarattığı gibi.

Gece gündüz demeden, yazın güneşin altında, kışın dondurucu soğukta... Ömrümüz boğaz tokluğuna çalışmakla geçiyor. Hem de çoğumuz sigortasız, sendikasız, sürekli iş imkanı olmadan ve düşük ücretlerle çalışıyoruz.

Ama bütün bu emek, çaba bize mutlu ve rahat bir yaşam olanağı sağlamıyor. Bizi özgürleştirince, kölece bir yaşama mahkum ediyor.

Bizi bu şekilde sömüren bir avuç zengin, sermaye sınıfı lüks içinde yaşarken, biz sefalet içinde yaşıyoruz.

Oysa ki herşey gibi onların yararlandığı lüks evleri, villaları, otelleri, yüzme havuzlarını, saunalarını ve spor tesislerini, hepsini biz yapıyoruz. Ama hepsinden mahrumuz. Tıpkı diğer işçi ve emekçi sınıf kardeşlerimiz gibi.

#### NEDEN BÖYLE?!!!

Çünkü sermaye sınıfı üretim yapılan tüm araçları, makinaları, fabrika ve tesisleri özel mülkiyetinde tutuyor...

Çünkü onlar örgütlü...

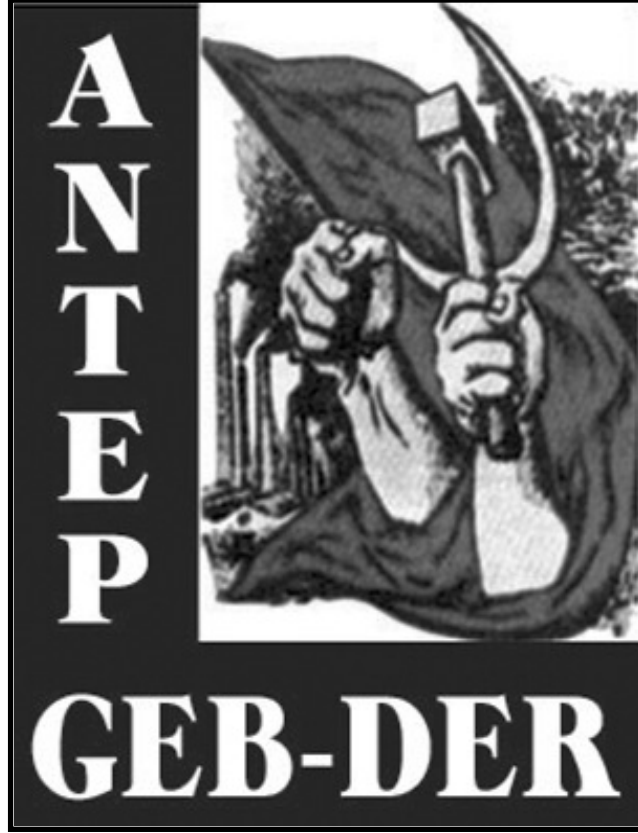
Çünkü onlar iktidardalar...

Çünkü onlar çıkarları gereği yüksek bir sınıf bilinciyle hareket ediyorlar.

Dünyanın en ücra köşesinde işçiler, emekçiler bilinçlenip harekete geçtiğinde hepsi müthiş üzüntü duyuyor.

Nerede olursa olsun, işçiler, emekçiler yenilgiye uğrasa mutlu oluyorlar. Dünyadaki tüm gelişmeleri takip edip sınıfları adına dersler çıkarıyorlar. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler karşısında birbirleriyle destek ve

# İNŞAAT İŞÇİLERİNE ÇAĞRIMIZDIR



dayanışma içindeler. Çünkü her gelişme onlar için bir savaş, yaşama savaşı, sınıf savaşı, ölüm-kalım savaşı. Her gün, her saniye bu savaş sürüyor.

Bizden ise sadece kölece çalışmamızı, başka hiçbir şeyle ilgilenmememizi istiyorlar. Araştırma ve sorgulamaya girişmemizi engellemek için, ellerinden geleni yapıyorlar.

Bizi, kendi çıkarlarını yansıttıkları televizyon programları, ev ve işyerleri arasında hapsetmeye, beynimizi tutsak etmeye çalışıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, araştırır, sorgular, bilinçlenirsek, örgütlenir ve iktidar için mücadeleye atılırsak, bizi bir daha sömüremezler ve lüks içindeki yaşamları sona erer, her şeylerini kaybederler.

#### NE YAPMALIYIZ?

Tarih bizim için derslerle dolu. Neleri yapmamız ve neleri yapmamamız

gerektiğiyle ilgili bir çok deneyime sahibiz. Çünkü, yaklaşık 250 yıldır işçi ve emekçilerin bizi sömüren sermaye sınıfına karşı dünyanın her yerinde verdiği büyük bir mücadele birikimine sahibiz. Bir

çok yenilgiler ve zaferler yaşadık. Ama gelişen, güçlenen, geleceği kuracak olan biziz. Onlarsa her geçen gün yozlaşıyor, çürüyor, asalaklaşıyor.

Yeter ki biz kendi geleceğimizi sahiplenmek için örgütlenelim, sınıf bilincimizi geliştirelim ve mücadeleye daha güçlü atılalım.

Biz milyonlarca, milyarlarca yız. Tüm dünyayı üreten ve güçlü olan biziz. Yeter ki bunun farkına varalım.

#### NASIL YAPMALIYIZ?

Biz Antep'te bir işçi derneği açtık. Adı, "Antep Genç Emekçiler Birliği Derneği". İşçi sınıfının bir parçası olarak, tıpkı diğer işçiler gibi daha iyi bir yaşam, çocuklarımızın sömürülmeden, özgürce yaşayabileceği bir dünya için yola çıktık.

Derneğimizi kuran işçi arkadaşlarla, bir çok işçi-emekçi sendikalarını, kültür merkezlerini, demokratik kurumları dolaştık ve amaçlarımızı anlattık, tanıştık, tartıştık. Mahallemizde, işyerimizde, çevremizdeki herkesle bağ kurduk.

Eğer amacımız sınıfsız, sömürsüz güzel bir dünya ise, bunu başaracak araçları da yaratmalıyız. Tıpkı çivi çakmak istiyorsak, keserimiz, tahta kesmek istiyorsak testeremizin olması gerektiği kadar yalın ve basit bir gerçek bu.

Derneğimiz de işçi ve emekçiler olarak, birbirimizle tanışmanın, sorunlarımızı ve çözüm yollarını bulmamızın, birbirimizle destek ve dayanışmamızın, güçlenmemizin ve paylaşımlarımızı çoğaltmamızın bir aracıdır.

## İNŞAAT İŞÇİLERİNE ÇAĞRIMIZDIR!

Tüm işçi ve emekçiler gibi inşaat işçilerinin de buna ihtiyacı var; çünkü derneğimizdeki inşaat işçisi arkadaşlardan biliyoruz ki, en dağınık ve düzensiz sektör inşaat sektörü. İnşaat işçisi arkadaşlar, bundan dolayı en ağır ve zor koşullarda çalıştıklarını söylüyorlar. İnşaatlarda iş kazalarında sakat kalan bir çok işçi var; mesleki sorunlarımız çok. Ama daha da önemlisi, dünyanın her yerinde ve ülkelerimizde işçi sınıfının kazandığı haklara karşı yoğun bir saldırı tüm hızıyla sürüyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, en üst boyutta bir ölüm kalım savaşıyla karşı karşıya. Ekonomik sömürü ve politik baskıya, en otoriter araçların kullanıldığı iç ve dış savaşları da ekleyerek dünyanın her yanına yayılıyor. İnsanların en doğal olan yaşama hakları ellerinden alınıyor.

En somut ve yakın örneği, Irak'ta yaşananları bir düşünün. Orada da inşaat işçileri (tıpkı diğer işçi ve emekçiler gibi) bundan beş sene önce boğaz tokluğuna çalışıyorlardı. Mesaiye kalıp, biraz daha fazla yiyecek, çocuklarına biraz daha iyi bir ev, okul ve yaşam sağlayabilmek için çırpınıyorlardı. Ama sadece bunlar onları kurtarmaya, kendisini ve ailesini güvenceye almaya yetmedi. 250 bine yakın insan öldü. Evler, okullar, işyerleri yıkıldı. Binlerce kadına tecavüz edildi, onbinlerce çocuk, yüzbinlerce insan sakat kaldı. Tüm iç ve dış savaşlar insanlığa büyük yıkım ve acılar yaşatıyor. Çünkü bu sömürü sistemi ayakta kalabilmek için mücadelenin belirli bir aşamasında savaşı dayatmak zorunda.

Biz işçiler, emekçiler, bu yıkımı yaşamak, sömürülme istemiyor ve barış dolu, mutlu, özgür bir gelecek istiyorsak bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve iktidarı alarak sömürünün her çeşidini ortadan kaldırmalıyız.

Eğer şimdi hızla hareket edip bunları yapacak araçları, örgütlenmeleri yaratamazsak, bizleri (Türk ve Kürt işçi-emekçileri) ve çocuklarımızı Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da ve Diyarbakır'da yaşananların on katı büyük bir acı ve yıkım bekliyor.

Gelin hep birlikte geleceğimizi tartışalım. Neler yaşadığımızı, bunlara nelerin sebep olduğunu, sebeplerin nasıl ortadan kalkacağını; herkesin emeğinin karşılığını alacağı mutlu, özgür ve güzel bir yaşamı nasıl kazanacağımızı öğrenelim.

Birbirimizle paylaşacağımız ve yapacağımız çok şey var.

**EDİ BESE!..  
ARTIK YETER!..**

**NOT:** Bu metin, Antep Genç Emekçiler Birliği'nin İnşaat işçileri için yayınlamış olduğu bir broşürden alıntıdır.

## ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

**ADRES:** Çukur Mah. Hakim Memet Uygun Cad. Anca İşhanı Kat 3 No:28 ANTEP  
(Adliye Arkası, 1.Noter yanı)  
**TELEFON:** 0 (342) 220 29 55

## KAN TER İÇİNDE

*Yapıcılar türkü söylüyor  
Yapı türkü söyler gibi yapılmıyor ama.  
Bu iş biraz zor.  
Yapıcıların yüreği  
bayram yeri gibi cıvı cıvı  
ama yapı yeri bayram yeri değil.  
yapı yeri toz toprak.  
Çamur, kar.  
Yapı yerinde ayağın burkulur  
ellerin kanar.*

*Yapı yerinde ne çay her zaman şekerli  
her zaman sıcak,  
ne ekmek her zaman pamuk gibi yumuşak  
ne herkes kahraman  
ne dostlar vefalı her zaman.  
Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı  
bu iş biraz zor,  
zor ama  
yapı yükseliyor, yükseliyor.  
Saksılar konuldu pencerele  
alt katlarında.  
İlk balkonlara güneş taşıyor kuşlar  
kanatlarında.  
Bir yürek çarpıntısı var her putrelinde  
her tuğlasında  
her kerpicinde.  
Yükseliyor, yükseliyor yapı  
kan ter içinde.*

# MİLE ÖZGÜRLEŞECEK

le birlikte, özledikleri ama bir türlü kavuşamadıkları "huzur ve rahat ortamı"na bu sefer kavuşacakları umuduyla yaşıyorlar ama nafiye... Her seferinde hayal ve beklentilerini bir başka bahara ertelemek zorunda kalıyorlar. "Artık kan ve acı görmek istemiyoruz" diyerek ortalıklarda dolaşanlar, Kürt halkının özgürlük savaşında sadece "kan ve gözyaşı"nı görüyorlar. Onlar için önemli olan Kürt halkının kölelikten kurtulması değil "kan ve gözyaşı"nın dökülmemesidir. Sanki kapitalizmin kendisi ve Kürt halkının kölelik altında tutulması sonsuz bir acılar denizi anlamına gelmiyormuş gibi. Ve sanki Kürt halkı, kölelik altında olmanın getirdiği sonsuz acılara "kan ve gözyaşı" dökmeden son verebilmiş gibi.

Her düğünde damat, her cenazede ölü olmaya alışkın bu adamlar "ateşkes" lafını duyar duymaz hemen ortalıkta arz-ı endam etmeye başladılar. "Artık bu defa olsun"du. Hepsi ağız birliği etmişçesine savaşın taraflarına "aklı selim" davranma çağrısını yaptılar. Elbette bu çağrı öncelikle UKH'ne yapıldı. Kimisi açıkça telafuz etmese de hepsinin ortak dileği UKH'nin koşulsuz silah bırakmasıydı. Onları ilgilendiren şey buydu, Kürt halkının özgürlük hakkı değil. Onun için UKH'nin koşulsuz silah bırakması, hatta Kürt halkının özgürlük savaşından vazgeçmesi en iyisiydi. Ortalığın süt limana dönmesinin en kestirme ve garanti yolu buydu. Bu düşünce biçiminin arkasında yatan mantık, açıkça itiraf edilmese de, çekilen bunca acı ve dökülen kanın müsebbibinin Kürt halkının özgürlük savaşı olduğudur.

Ateşkes'in linçlerin önüne geçeceğini, faşist guruhların ellerindeki kozları alacağını söylemek; ya da ateşkesin şoven milliyetçi kesimlerin beslenme damarlarını keseceğini iddia etmek başka hangi anlama gelir? Ortalıkta "Kürt dostu" kılığında dolaşan bu siyaset erbabının söy-

ledikleri bundan ibarettir ve dağarcıklarında bundan öte bir düşünce yoktur. Ama böyleleri Kürt halkının onların gerçek niyet ve amaçlarını anlamayacağını sanarak ne büyük bir darkafalılık örneği sergiliyorlar! Şüphe yok ki, Kürt halkı uzun savaş yılları boyunca zengin bir deneyim, sağlam bir bilinç ve kararlı bir ruh hali edinmiştir. Elbette akli başında hiç kimse durduk yerde kan ve gözyaşı dökülmesini istemez. Ama kölelik altında tutulan bir halk büyük acılara katlanmadan özgürlüğünü elde edemeyeceğini bilir. Kürt halkında bu bilinç fazlasıyla var.

İç savaşın gelişimi reformistlerin uykularını kaçırsa da, işçi ve emekçi halklara devrimin yolunu açıyor. Şimdi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine çok iş düşüyor. Onlar, Kürt ulusunun özgürlüğünü kendi özgürlükleri olarak görmek ve onlar özgür olmadan kendilerinin asla özgür olamayacağını anlamak zorundadırlar. Geliştirilen şoven politikaların önünü kesecek olan da, halklar arasında mücadele birliğini öreceğiz olan da bu yaklaşımdır. Türkiyeli işçi sınıfı, ve emekçiler, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine sahip çıktıkça özgürleşecek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savundukça devrimcileşeceklerdir. Bunun için ilk adım Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin sosyal reformizmin etkilerinden kurtulmalarıdır. Leninist Partiye yöneldikçe, onun saflarında örgütlendikçe, hem ulusal önyargılarından kurtulacak, hem de devrime daha çok yaklaşacaklardır. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini sağlamak için şimdi Leninist Parti, kitlelerin içine daha çok gitmeli, onlarla daha sıkı ilişkiler kurmalıdır.

Kürt halkını ve onunla birlikte Türk halkını özgürleştirecek olan bu mücadele birliği ve bu sayede gelişecek olan devrimdir.

İç savaşın gelişimi reformistlerin uykularını kaçırsa da, işçi ve emekçi halklara devrimin yolunu açıyor. Şimdi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine çok iş düşüyor. Onlar, Kürt ulusunun özgürlüğünü kendi özgürlükleri olarak görmek ve onlar özgür olmadan kendilerinin asla özgür olamayacağını anlamak zorundadırlar. Geliştirilen şoven politikaların önünü kesecek olan da, halklar arasında mücadele birliğini öreceğiz olan da bu yaklaşımdır. Türkiyeli işçi sınıfı, ve emekçiler, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine sahip çıktıkça özgürleşecek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savundukça devrimcileşeceklerdir. Bunun için ilk adım Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin sosyal reformizmin etkilerinden kurtulmalarıdır. Leninist Partiye yöneldikçe, onun saflarında örgütlendikçe, hem ulusal önyargılarından kurtulacak, hem de devrime daha çok yaklaşacaklardır. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini sağlamak için şimdi Leninist Parti, kitlelerin içine daha çok gitmeli, onlarla daha sıkı ilişkiler kurmalıdır.

# KÜRT HALKI DEVRİMİ

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin ilan ettiği ateşkes, 1 aylık süresini doldurdu. Bu 1 aylık süre içerisinde devletin daha da yoğunlaşan askeri operasyonları dışında değişen bir şey olmadı.

"Tarihi fırsat" olarak değerlendirilen ateşkes, tıpkı bundan öncekilerde olduğu gibi katliam ve saldırılarla karşılandı. Öyle ki, Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin etkili kalemlerinden Selahattin Erdem'in, daha henüz ateşkes ilan edilmemişken, "insan kaygı duymamazlık edemiyor. Acaba 5. ateşkes girişiminin başına da daha önceki 4 ateşkes girişiminin başına gelenler getirilecek mi? diye sormadan edemiyor" (Ü.Özgür Gündem, 30 Eylül 2006) şeklinde ifade ettiği "kaygıları"nın pratikte gerçekliğe dönüştüğü görülüyor. Şurası çok açıktır ki, bir ateşkes için ulusal ve uluslararası koşulların çok uygun olduğunu düşünen ve büyük beklentilere kapılan Ulusal Kurtuluş Hareketi, şu bir aylık süre içerisinde faşist devletin göstermiş olduğu tutum karşısında deyim yerindeyse sükut-u hayale uğramış.

Türk ordusu ateşkesin ilan edildiği ilk günden ayın 15'ine kadar 15 günde 15 operasyon yapmıştır ve her geçen gün bu operasyonlar yoğunlaşarak sürmektedir. Ordu, daha ilk günlerden açıkladığı "dağda eli silahlı son terörist kalmayınca kadar mücadele sürecek" şeklindeki tavrını hayata geçiriyor. "PKK Özel Koordinatörü" olarak atanan eski general Edip Başer de "İlk temel ilke, PKK'nin bütün varlığıyla ortadan kalkmasıdır" diyor. Bu açıklamalar, hükümetin tavrıyla da örtüşüyor. Ateşkesin ilk günlerinde ABD'ye giden Başbakanın taleplerinin başında "Kandil Dağı'nın dağıtılması"nın olması, AKP hükümetinin de tıpkı kendinden önceki diğer hükümetler gibi bir savaş hükümeti olduğunu göstermeye yetiyor. Dervişin zikri bu olunca fikrinin ne olacağını anlamak da zor olmuyor. Bu durumda hala Başbakan'ın "Kürt sorunu vardır" ya da "durup dururken operasyon olmaz" sözüne değer biçen var mı acaba? Şöyle de sorulabilir: Bu sözlerin Kürt halkını oyalamak, faşist devlete soluk aldırma amacıyla söylendiğinden şüphe eden kaldı mı?

UKH'nin "tarihsel sorumluluğa dayalı, sağduyulu bir yaklaşım" çağrısının havada kalacağı gün gibi açıktı. Faşist devlet bildiğini okumaya devam etti ve sadece Kürt halkı üzerindeki baskıları artırmakla kalmadı, ama aynı zamanda UKH lideri üzerindeki baskıları da yoğunlaştırdı. Öcalan'ın avukatlarıyla ve ailesiyle görüştürülmemesi faşist devletin "sinir yıpratma politikası" olarak anlaşılmalı. Faşist devletin bu politikası UKH tarafından "en hassas nokta burasıdır. Eğer mevcut durum, görüştürülmeme sürerse, bunu gerilla kendisine bir saldırı olarak algılayacak ve saldırılar karşısında nasıl savunma yapıyorsa o tarzda savunma yapacaktır" ifadeleriyle yanıtlandı. Bu bile aslında ateşkes sürecinin seyri hakkında bir fikir vermeye yetiyor. Devlet katında hiç kimse, hiçbir kurum "imha etmek", "yok etmek"ten başka bir şey söylemiyor.

Daha önemlisi Kürt halkı, bugüne kadar kulağa hoş ge-

len çok sözler işitti ama her seferinde kıyım ve katliamlardan geçirildi. Herşeyi yaşayarak, kendi deneyimlerinden öğrendi. Kendi deneyimlerinden çıkardığı en önemli sonuçlardan biri, özgürlük savaşının, ayaklanmaların yükseldiği; faşist devletin köşeye sıkıştığı tüm anlarda verilen bu sözlerin yatıştırma ve zaman kazanma amaçlı olduğudur. 90'lı yılların başında Demirel "Kürt realitesini tanıyoruz", Özal "federasyon da tartışılabilir", M.Yılmaz "AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer", R.T Erdoğan "Kürt sorunu vardır" sözleriyle bu aldatma-oyalama taktiğine başvurdular. Bu taktiğin günümüzdeki versiyonu faşizmin cisimleşmiş hali olan M.Ağar tarafından "dağda silahla gezeceklerine ovada siyaset yap-sınlar" sözleriyle sergileniyor.

UKH cephesinden sıklıkla vurgulanan şeylerden biri, bu ateşkesin öncekilerden farklı olduğudur. Sonuçları ve amaçları değil ama hazırlanışı itibarıyla gerçekten de farklı. Hatırlanacağı gibi "PKK Özel Koordinatörü" denilen eski general Joseph Ralston, 14 Eylül'de Ankara'ya gelmiş, daha sonra Güney Kürdistan'a giderek Bölge Başkanı Mesut Barzani ile görüşmüştü. Aynı sırada Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani, BM Genel Kurul toplantılarına katılmak için New York'a gitmiş, burada ABD Başkanı George Bush ile görüşmüş, PKK konusu bu görüşmede gündeme gelmiş ve ardından Talabani, "PKK birkaç gün içinde ateşkes ilan edecek" demişti. Bu açıklamadan birkaç gün sonra, Ulusal Kurtuluş Hareketi ateşkes ilan etmişti.

Bütün bunların anlamı şuydu: Diplomasi trafiği hızlanmış, Güney Kürdistan'ın işbirlikçi Kürt burjuvaları ABD'den eğer PKK ateşkes ilan ederse, bazı adımlar atma ve TC'ye de attırma yönünde söz almış ve Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne bunu iletmiş, onlardan da bir an önce adım atmalarını istemişti. Herşey planlandığı gibi gitmişti ama bu planda unuttulan şey, TC devletinin kendi ulusal ve tarihsel koşullarına dayalı politikalarıydı. TC devleti, bir devrim korkusunun ağır baskısı altında, devrimin en önemli dinamiklerinden biri olan Kürt halkının devrimci özelliklerini yok etmeden, kendini hiçbir zaman güvende hissedemeyecektir. Kürt halkının sahip olduğu ayaklanmacı ruh hali ve özgürlük istemi o kadar güçlüdür ki, bunun her an Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle bir mücadele birliğine, dolayısıyla devrime büyümesi mümkündür. Bu özellik faşist devlete ve Türk burjuvazisine ulusal sorunda en ufak bir esneme payı bırakmıyor. "Esneme" yapar görüldüğü anda dahi zor yöntemlerini elden bırakmaması; dahası "esneme politikası"nın zor yöntemlerini daha iyi kullanmanın hazırlık aşaması olarak değerlendirilmesi bundandır.

Ortalık "Akli Selime" Davet  
Edenlerden Geçilmiyor

Faşist devletin zor yöntemlerinde ısrar etmesi ve tam teslimiyetten başka bir "uzlaşma"ya yanaşmaması herhalde en çok sosyal reformistleri üzüyor. Bu kesimler, her ateşkes-



# Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!



## ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

*F tipi zindanlara karşı başlatılan tarihi Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Devrimci tutsaklar ve dışarıda devrimci tutsaklar için Ölüm Orucu eylemini sürdürenler, tarihe adlarını onurla yazdırmak için büyük bir kararlılıkla yürümeye devam ediyorlar.*

*Avukat Behiç Aşçı, bugün eyleminin 200. gününde. Eriyen bedeninde devrimci onuru ve kararlılığı büyütüyor. Artık ziyaretçilerini yattığı yerde karşılayan Behiç Aşçı, herkese moral ve güç vermeye devam ediyor. Behiç Aşçı, kazanacaklarına dair inancı her fırsatta dile getiriyor.*

*Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi'nden Sevgi Saymaz, zorla götürüldüğü hastanede Ölüm Orucu eylemini sürdürüyor. Sevgi Saymaz, bugün eyleminin 183. gününde ve kararlılıkla yürümeye devam ediyor.*

*Adana'daki Direniş Evi'nde Ölüm Orucu eylemini sürdüren iki çocuk annesi Gülcan Görüröğlü, eyleminin 178. gününde kararlılıkla yürümeye devam ediyor. O, bir anne ve kadın olarak taşıdığı bayrağı onurla dalgalandırıyor.*

*Zafere kilitlenmiş devrimci irade, tüm baskı ve işkencelere rağmen boyun eğmiyor. Devrimci tutsakların kazanacaklarına olan inanç, gün geçtikçe daha da büyüyor.*

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

## F TİPİ ZİNDANLARDA SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

06.10.2006 tarihinde İzmir İHD binasında cezaevindeki tutsakların hak ihlalleriyle ilgili bir basın toplantısı yapıldı. Basın toplantısını düzenleyen İHD Cezaevi Komisyonu, TAYD-DEK adına okunan bildiriye "Kırklar 2 nolu F Tipi Kapalı cezaevinde tutuklu bulunan Hüseyin EKSİK ve Hüseyin TUNÇ'un İzmir İnsan Hakları Derneğine bizzat başvurusu ve Abdulvahap NARİN, Zana YAKTIN ile Serdar TAŞKIN'in aileleri aracılığı ile yaptıkları başvurularda, Kırklar 1 ve 2 nolu F Tipi Kapalı Cezaevinde bulunan tutukluların haftalık telefon görüşmelerinde Kürtçe konuşmalarının yasaklandığını belirtmiş ve derneğimizin konu hakkında gerekli girişimlerde bulunmasını istemişlerdir. Yine benzer şikayetler tutuklu yakınları aracılığı ile tutuklu yakınları ile yardımlaşma ve dayanışma derneğine de iletilmektedir" denildi.

Açıklamadan sonraki söz alan tutuklu aileleri olayın ayrıntılarını aktardı. Normalde 10-11 arasında 10 dakika olan telefon görüşmesinin telefonda Kürtçe konuşulduğu gerekçe-

siyle yarım dakika sonra kesildiği, idarenin bu tutumunun baskı unsuru olduğu, ayrıca tutsakların kendi iradeleri dışında Bolu, Tekirdağ cezaevlerine gönderilmesinin gündemde olduğu söylendi.

Basın toplantısının sonunda ise cezaevlerinden yeni gelen hak ihlalleri haberlerine yer verildi. Tutsak Erdal DEMİRHAN'ın 4 kere aranmasını protesto ettiği için arama sırasında darp edildiği, 2 hafta önce Tekirdağ F Tipinde 5 kişinin çıplak arama dayatmasına maruz kaldığı, buna itiraz edince darp edildiği, 4 kadın tutsağın Buca'dan Bergama'ya sürüldüğü, eşyalarının hala verilmediği, 2 Ekim'de aralarında Atılım Gazetesi Yazı İşleri Müdürü ve Cem DİNÇ'in de olduğu 8 kişinin aynı şekilde darp edildiği bu tutsakların gözlerinde ve yüzlerinde morluklar oluştuğu, bu durumun örtbas edilmesi için tutsaklara 1 ay görüş, 45 gün mektup yasağı verildiği söylendi. r

**DETAK a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com**

# DİK'TEN BEHIÇ AŞÇI'YA DESTEK ZİYARETİ VE AÇLIK GREVİ



**D**evrimci İşçi Komiteleri Ölüm Orucu Eylemi'ni Şiş- li'deki Direniş Evi'nde sürdüren Av. Behiç Aşçı'ya destek olmak ve zindanlarda süren Ölüm Orucunun sesini duyurmak amacıyla 15 Ekim Pazar günü saat 10.00'da Direniş Evi'nin önünde bir basın açıklaması yaparak, Direniş Evi'nde bir günlüğüne açlık grevi gerçekleştirdi.

Devrimci İşçi Komiteleri, ilk olarak sabah saat 10.00'da direniş evinin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan basın açıklamasında; "Önünde bulunduğumuz Direniş Evi'nde Avukat Behiç Aşçı Ölüm Orucunu sürdürüyor. Behiç Aşçı 194 gündür eylemine kararlılıkla devam ediyor. O, devrimci bir avukat olarak zindanlardaki müvekkillerine aklıktan erimiş bedeniyle kol kanat geriyor. Biz Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçiler olarak Behiç Aşçı'nın yanında olduğumuzu bir kez daha göstermek için buradayız. Onunla birlikte aç kalacak, burada onunla birlikte bedenimizle devrimci tutsaklara siper olacağız. Onun devrimci bir avukat olarak sahip çıktığı devrimci tutsakların bir parçası olarak burada bizler de bir kez daha Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük diye haykıracağız. Bir kez daha en sağır kulaklara Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar diye bağıracağız. Ve eğer sınıf kardeşlerimize, işçi sınıfı ve emekçilere bu sesi duyurabilirsek, işte o zaman zafere bir adım daha yaklaşacağız.

Biz Devrimci İşçi Komiteleri olarak, eri-

yen bedenlerinde devrimi büyüten tüm Ölüm Orucu Savaşçıları tüm içtenliğimizle kucaklıyoruz. Tekelci sermaye devrimi boğmak için dışarıda işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü savaş zindanlarda da devrimci tutsaklara karşı sürdürüyor. Devrimci tutsakların iradesini kırmak, onları teslim almak için saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfı kendi öncüleri olan devrimci tutsakları özgürleştirmeden kurtuluş yüzü göremez. Devrimci tutsakları özgürleştirmek için zindan duvarlarını devrimle yıkmak zorundayız.

Devrime kadar, zafere kadar sürecek olan bu büyük yürüyüşte üzerimize düşen tarihsel rolü yerine getirmek artık kaçınılmaz bir hal almıştır.

Behiçlerin yaşaması, yeni ölümlerin olmaması için herkesi bu tarihsel sorumlulukla hareket etmeye çağırıyoruz" denildi.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Behiç Aşçı Yalnız Değildir", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganları atılırken, basın açıklaması söylenen bir marşla sona erdi. Daha sonra Behiç Aşçı'ya destek olmak için gerçekleştirilecek bir günlük açlık grevi için direniş evine çıkıldı. Sıcak bir karşılamadan sonra Devrimci İşçi Komiteleri'ni temsilen üç işçi, üzerinde "Behiç Aşçı Yalnız Değildir, Ölüm Orucu Sürüyor, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı ve DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) imzalı önlüklerini giyerek açlık grevine başladılar.

Açlık grevine başlarken açıklama yapan işçiler şunları söylediler; "İşçi sınıfının öncüleri tutsakken, biz biliyoruz ki işçiler kurtulamaz. Bugün Av. Behiç Aşçı Ölüm Orucunu 194 gündür sürdürüyor. Bu onurlu ve soylu bir davranış. İşçiler yeterince örgütlenemediği için aydınlar Ölüm Orucu'na giriyor. (..) Onur ölümden güçlüdür. Onur ölümü yener. Bize böyle bir fırsat verdiği için Behiç Aşçı'ya teşekkür ederiz."

Daha sonra Behiç Aşçı'ya destek için orada açlık grevi yapan diğer kişilerle birlikte açlık grevini gün boyu sürdürdüler. Biz de Mücadele Birliği Dergisi olarak Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçilerin aç-

lık grevi yaptığı süre boyunca onlarla birlikte olduk ve onlara buraya gelme nedenlerini ve o anki düşünce ve duygularını bizimle paylaşmalarını istedik, şunları söylediler

**Tekstil İşçisi Ercan:** "Ben bir tekstil işçisiyim. Aynı zamanda sınıf bilinçli örgütlü devrimci bir işçiyim. Devletin 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye ve K. Kürdistan zindanlarında eş zamanlı olarak saldırmasının, devrimci tutsakları katletmesinin ve bunun sonucunda F tipi zindanlara atarak devrimci tutsakların iradelerini kırmak istemesinin komün yaşamlarını dağıtmasının nedenini biliyorum; Devrimci tutsaklar şahsında devrimi boğmak, geriletmek için yaptılar bunu. 19 Aralık 2000 tarihinde Leninist tutsakların 'Zindanlar Yıkılıp Tutsakların Özgürleştirilmesi, Bütün İktidarın Emeginin Olması ve Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı' şiarıyla başlattıkları Ölüm Orucu Eylemi ve öncesinde 20 Ekim'de başlatılan Ölüm Orucu Eylemine destek olmak için 5 Nisan Avukatlar gününde Ölüm Orucu Eylemine başlayan ve bugün eyleminin 194. gününde olan devrimci Av. Behiç Aşçı'ya ziyaret etmek ve onunla bir gün bile olsa, onun açlığını paylaşmak için buradayım.

Burada bir gün de olsa Ölüm Orucu Eylemcisiyle birlikte bulunmak beni hem onurlandırıyor hem de eksikliğimi de hissediyorum. Eksik olarak düşündüğüm şu; ben bir örgütlü işçi olarak bugün buraya daha fazla işçi getirmeliydim. Direniş Evi'ne çıkmadan önce kapıda yaptığımız basın açıklamasında işçi sınıfı ve emekçi halklara Ölüm Orucu Eylemi'nin sesini duyurmaya Av. Behiç Aşçı'nın Ölüm Orucu Eyleminin 194. gününde olduğu, bugüne kadar 122 insan ölümsüzleştiği ve daha fazla insanlarımızın ölmemesi için bu mücadeleye destek olmaları ve sahiplenmeleri yönünde çağrıda bulunduk. Daha önceki basın açıklamalarında da olduğu gibi bugünkü basın açıklaması da burjuva basında yer alacağını beklemiyoruz. Ancak biz Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçiler olarak sansürle boğmaya çalıştıkları, devrimci tutsakların sesini farklı biçimlerde işçi ve emekçilere duyurmak için mücadelemizi

sürdüreceğiz. Ben şunu çok iyi biliyorum. Benim ve bütün işçilerin, emekçilerin ve Kürt ulusunun kurtuluşu özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, yani sosyalizmedir. Bunun öncesinde sosyalizmi için mücadele edip tutsak düşen öncülerimizi zindandan çıkarmamız gerek. Bu da örgütlü mücadele daha çok katılmamızla, kendi öz örgütlülüklerimiz olan Komite ve Konseylerde örgütlenmemizden geçiyor. Burjuvazi her alanda örgütlülüğünü pekiştiriyor; askeri-siyasi ve ekonomik anlamda devrimcilere, yurtseverlere demokratik kurumlara karşı topyekün birlikte hareket ediyorlar. Bizler de her alanda örgütlenmeliyiz, kapitalizmi yıkıp yerine insanların insanı sömürmediği, yaşamdan zevk aldığı, sportif, sosyal, kültürel çok yönlü kendini geliştirebileceği sosyalizmi kurmak zorundayız. Yoksa biz işçiler, emekçi halklar kurtuluş yüzü göremeyiz. Fidel Castro'nun dediği gibi; 'Ya kanlı savaş ve kurtuluş, ya da ölüm' bizim deyimimizle; 'Ya Devrim Ya Ölüm'

**DİK'li Bir İşsiz:** "Herkesin bildiği gibi 19 Aralık sürecinden beri içerde ve dışarda süren bir Ölüm Orucu Eylemi var. 122 insan ölümsüzleşti bu mücadelede. Bugün gelinen aşamada devrimci bir avukat Ölüm Orucu Eylemini sürdürüyor. Hemde yanibaşımızda. İstanbul'un göbeğinde. Onlar için yapacak çok şey var. Biz de kendi cephemizden bir günlük açlık grevi ile destek vermek istedik. Direniş evine girmeden önce aşağıda bir basın açıklaması yapıp, tüm Ölüm Orucu savaşçıların yanında olduğumuzu, Behiç Aşçı'nın yalnız olmadığını haykırdık.

İnsan böyle durumlarda kendini bir başka hissediyor. Çok şey değil yaptığımız belki ama biz de bir günlük açlıkta, 'bir gün de bizden' diyoruz işte. Bizim yaptığımız aslında yüzlerce günlük açlığa eyleme selam etmek. Bu güzel ve haklı bir onur"

**İnşaat İşçisi Ali:** "Buraya gelmemin asıl sebebi Ölüm Orucu'nda olan Behiç Aşçı'nın sesine ses katabilmek. Ben bir devrimci işçi olarak bu suskunluk fesadı içindeki Ölüm Orucu Eyleminin sesini duyurmak için buradayım. Şunu biliyorum ki devrimcilere sahip çıkmayan bir işçi sınıfının geleceği olamaz. Behiç Aş-



çı Ölüm Orucu Eylemini başlarken kendisi için istediği bir şeyin olmadığını biliyorum. Behiç Aşçı F tipi zindanlarda savaşan devrimci tutsaklara destek için bu eylemi sürdürüyor. Ben de devrimci bir işçi olarak Behiç Aşçı şahsında tüm devrimci tutsakların bu onurlu mücadelesine sahip çıktığımı belirtmek için bu ziyarete katıldım ve bir günlük açlık greviyle destek olmak için buradayım.

Behiç Aşçı'yı ve zindanlar cephesinde süren bu onurlu büyük eylemin hala insanlığını kaybetmemiş tüm insanlarda olduğu gibi benim de buraya getiren nedenlerden birisidir; bu onurlu mücadeleye ufakta olsa bir ses katabildiysem bu benim için değer biçilemez bir onurdur."

DİK'li işçilerle konuştuktan sonra yine o gün için Direniş Evi'nde Behiç Aşçı'ya destek olmak için dönüşümlü açlık grevi yapan arkadaşlarla da konuştuk. Açlık grevinde bulunan İrmak isimli arkadaş; "Burada bulunmak güzel bir şey. Burada bulunmaktan onur duyuyorum. Ama buna hiç gerek olmasaydı, buna sebep olan şeyler hiç olmasaydı daha iyi olurdu. Burada DİK'li arkadaşlar geldi destek için. Şu an dayanışma içindeyiz farklı farklı düşüncelere sahibiz ama yine de ortak olarak burada bulunuyoruz. Bu da güzel. Çünkü savaşımız aynı" diyerek bizlerle o anki düşüncelerini paylaştı.

Açlık grevinde olanlar gün boyunca her şeyi ortak olarak yaptılar, misafirleri beraber karşıladılar, beraberce sıcak sohbetler ettiler. Daha sonra akşam saat 18.00 civarında Av. Behiç Aşçı ile görüşme fırsatları oldu. Behiç Aşçı'yla görüştüler. Behiç Aşçı, bu destekten duyduğu mutluluğu dile getirdi. Bu arada Behiç Aşçı'yı Birleşmiş Milletler Keyfi Tutuklamalar Çalışma Grubu ziyaret etti. Heyet bir saatlik görüşme boyunca ayrıntılı olarak notlar aldılar ve bu konunun kendi alanlarına girdiğini belirtip, bu konuda bir şeyler yapacaklarını söyleyerek ziyaretlerine son verdiler.

DİK'li işçiler de daha sonra eylemlerini tamamladılar ve direniş evinden sıcak kucaklaşmalarla ayrıldılar.





## TAYAD n 14-15 Ekim Tarihlerinde Tecrite Karşı İstanbul da Yaptı Uluslararası Sempozyum a DETAK n Sundu u Metin

14 Ekim 2006

Dostlar Yoldaşlar,

Merhaba Dostlar, Merhaba Yoldaşlar,  
Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri olarak, bu sempozyumu hazırlayan ve burada bize konuşma imkanı tanıyan dostlarımıza, duyarlılık göstererek bizleri dinlemeye gelen sizlere teşekkür ediyoruz.

Burada bir kez daha zindanlarda ve dışarıda Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren devrim savaşçılarna selam ve sevgilerimizi gönderiyoruz. Onları alınlarındaki kızıl banttan öpüyor ve yüreğimizin olanca sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Başta F Tipleri olmak üzere zindanlardaki tüm devrimci tutsakları, yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı kucaklıyor, buradan bir kez daha sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

**Dostlar Yoldaşlar,**

Tüm dünyada olduğu gibi üzerinde yaşadığımız topraklarda da ağır bir ekonomik ve siyasi kriz içinde olan tekelci kapitalist sistem ve onun devleti, devrimin gelişimini durdurabilmek, insanlığın umutlarının serpilip boyatmasını engelleyebilmek, hepsinden önce de kendi yıkılışını biraz olsun geciktirebilmek için işçi sınıfı ve emekçilere devrimci ve komünistlere saldırıyor. Saldırının ne kadar çok yönlü ve boyutlu olduğunu anlayabilmek için 3. Dünya Savaşını başlatan ve bugün artık bir provokasyon olduğu daha da netleşen 11 Eylül saldırısına bakmak yeter. Emperyalist-kapitalist sistem, yıkılışını engellemek, hiç olmazsa geciktirmek için hiçbir çılgınlıktan çekinmeyeceğini bu olayla tüm dünyaya bir kez daha göstermiştir.

Şimdi dünyadaki tüm işçiler, emekçi halklar ,devrimci ve komünistler emperyalist-kapitalist sistemin tehdidi altındadır.

İşte F Tipi zindanlar bunun için yapıldı. İşte Guantanamo, işte Ebu Gureyb'ler bunu için yapıldı. İşte bu nedenle devrimci tutsaklar zindanlara kapatılıyor, ağır baskı ve işkencelerden geçiriliyorlar.

Devrimci tutsaklar, yoldaşlarımız, eşlerimiz, kardeşlerimiz, çocuklarımız dört duvar arasında öğütölmek, yok edilmek isteniyor. Çarkları arasında insan kanı öğüten bu sistem, zindanlarda da devrimci tutsakların kanını öğütüyor.

19 Aralık katliamıyla açılan F Tipi zindanlarda baskı ve katliamlar devam ediyor.

Ve tüm saldırılara karşı devrimci tutsakların kararlı mücadelesi de devam ediyor.

Ölüm Orucu Sürüyor. Ölüm Orucu Savaşçıları, eriyen bedenlerinde devrimi büyötmeye devam ediyorlar.

19 Aralık katliamından bugüne zindanlarda ve dışarıda zindanlardaki devrimci tutsaklar için yapılan eylemlerde tam 122 insan ölümsüzleşti. Onlar devrimci tutsaklara asla baş eğdirilemeyeceğini göstererek ölümsüzler arasındaki mütevazı yer-

lerini aldılar. Canlarını devrim davasına adadılar ve üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yenilmez bir güce ulaşmasını sağladılar.

Ve şimdi tarihin en güzel yerinde son sözü söylemek için Ölüm Orucu savaşçıları kararlılıkla yürümeye devam ediyorlar. Onların şahsında bir kez daha, dünyanın dört bir tarafında devrim ve sosyalizm için savaşan tüm devrim savaşçıları saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Burada bulunan herkesi ve dışarıda ha patladı ha patlayacak yığınları ,devrimci tutsaklara, onların yılları aşan kararlılığına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!  
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!  
Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!  
Yaşasın Devrimci Tutsak Ailelerinin Mücadele Birliği!**



# AKMERCAN İŞÇİLERİNE YENİ BİR SALDIRI DAHA..

10 Temmuz'dan bu yana grevde olan Akmercan Temizlik işçilerine yine bir saldırı gerçekleştirildi. Her seferinde yapılan saldırılar bir öncekini aşıyor bu defa ki silahlı bir şekilde gerçekleştirildi. Yapılan bu saldırı grevin gücünü bir kez daha gözler önüne sermeye yetti. Cumartesi günü iki tane sivil bir araç içinden havaya ateş açıldığını belirten işçiler, hemen dışarı çıkıp tepkide bulunmuşlar ve ardından iki tane boş mermi kovana bulmuşlar.

Konuyla ilgili olarak basın açıklaması yapmak üzere İHD İstanbul Şubesi'nden Salı günü saat 11.30 için gün alındı. Bizlerde direnişlerinin ilk günlerinden beri yanlarında olduğumuz Akmercan temizlik işçileriyle dayanışmak amaçlı basın açıklamasından bir gün önce Pazartesi günü çadıra gidip diğer güne kadar onlarla birlikte kaldık. Daha sonra Salı günü sabah saatlerinde beraberce İHD'ye gittik. Sosyalist basının yoğun bir ilgisinin olduğu basın açıklamasında ilk olarak söze başlayan Akmercan Temizlik işçilerinden Abidin Ateşoğlu saldırının gerçekleştirildiği sıralar çadırın içinde bulduklarını ve kendisinin kitap okuduğunu belirtti ve grevdeki işçilerden birinin kızı olan 12 yaşlarındaki Merve'nin oyun oynamak için çadırın dışında olduğunu söyleyerek gördüklerini anlatması için ilk olarak Merve'ye söz verdi. Merve üç el ateş edildiğini söyleyerek; "Abidin abi çadırın içinde kitap okuyordu. Ben de oyun oynamak için dışarı çıktım. İki tane araba vardı beni görünce üç kere havaya ateş açtılar sonra Abidin abim ayağa kalktı, araçlar kaçtılar. Ateş edenler iki kişiydiler. İki araç vardı toplam altı kişiydiler" dedi. Daha sonra Ateşoğluda şunları ekledi; "İki araçtan biri grev çadırına doğru yöneliyor diğer ikinci araç önüne geçerek Merve'yi gösteriyor. Sonra havaya ateş edildi. Biliyorsunuz bize daha önce de saldırılar olmuştu bu onlardan bağımsız değil."

Yeni saldırı sırasında grev çadırının içinde bulunan Erol Tümen, şu an 100 günden bu yana çadırda olduklarını ifade ederek; "Grevimiz halen sürüyor. Bize iki türlü baskı uygulanıyor aslında. 154 kişiyle direniş gerçekleştirdik ama son bu silahlı saldırı bizim sayımızı azalttı. Bu saldırının amacı zaten buydu. Biz bunlara hazırlıkta. Cumartesi günü biz Abidin'le içerdedik daha sonra üç el ateş sesi geldi. Hemen dışarı çıktık, araçlar gaza basıp kaçtılar bize bu saldırı ile açık bir gözdağı vermeye çalıştılar. Belki de Merve'yi çadırın önünde görmeselerdi direkt olarak bize ateş edeceklerdi. (...)Yeni alacağımız kararlar doğrultusunda yeni bir çalışmaya gireceğiz. Bundan sonra çalışmalarımızı daha da arttıracacağız. Baskıların çoğu bizi yıldırma için bunları çok iyi biliyoruz. Biz şimdi şunu düşünüyoruz; bundan sonra neler yapılabilir. Bizim buradaki kazancımız sadece bizle sınırlı değil, tüm sınıfın kazancıdır. 80 öncesi büyük direnişler vardı, bizde o direnişleri andıran bir direniş hedefliyoruz. (...) Mücadelemiz sürecektir." dedi.

Daha sonra ise Abidin Ateşoğlu söz aldı. Ateşoğlu, bu açılan ateşin Türkiye işçi sınıfına açıldığını söyleyerek inandıkları bu kavgada ölümü gözaldıklarını belirtti.

Grevlerinin 100. günlerine geldikleri şu günlerde baskı ve saldırıların biçimi ve yoğunluğunun arttığına vurgulayan Ateşoğlu; yine geçenlerde ajitasyon çalışması yaparken polislerin kendisini gözaltına almak istediklerini ve Esentepe halkının Akmercan işçilerine sahip çıktıklarını, gözaltının Esentepe halkınca engellendiğini söyledi. Çalışmalarının hiç aksamadan yoluna devam edeceğinin altını çizen Ateşoğlu; "Bizim yaptığımız çalışmalar engellenmeye çalışılıyor. Bize niçin yoğun olarak saldırıyorlar. Bu iki üç tahtadan mı korkuyorlar. Hayır bu çadırın işçiler üzerinde yaptığı etkiden korkuyorlar. Biz Akmercan Temizlik işçileri olarak baskılardan sayımız azalsa da biz hız kesmeden devam edeceğiz. Bizim çalışmalarımız dernekleşmeye yöneliktir. Biz herşeyin bilincindeyiz. Son olarak şunu söylüyorum; ölüm nereden gelirse gelisin hoşgeldi sefa geldi." dedi. Daha sonra saldırıdan sonra ateş edilen yerde buldukları iki tane boş kovan basına gösterildi ve böylece basın açıklamasına son verildi.

## AKMERCAN İŞÇİLERİNE SALDIRI ÜSTÜNE SALDIRI

Sevgili Y.E.Mücadele Birliği okurları;

Akmercan işçisinin 90 günlerinde olduğu onurlu direnişi boyunca bir çok eylemler ve bir çok çalışmalar geliştirdik... Bildiğiniz gibi, 29 Eylül 2006 Mahkemesi sonrası, davamız yeni bir tarihe ertelenince, bu zamanı en iyi şekilde değerlendirebilmek ve geniş işçi kitlelerine yayabilmek, özelleştirme gerçeğine karşı mücadeleyi yükseltmek için Akmercan işçileri olarak yakın çevre mahallelerde yürüyüşler ve ajitasyon çalışmaları yapmaya koyulduk. Çalışmaya koyulduğumuz 8 Ekim 2006 akşamı saat 19.00 civarı, direniş çadırının büyük emekçisi, ablası ve emekçi kadınlar cephesinden bir militan kadın olan Hayriye A.'ya sivil bir araç kaçırma eylemine girişti. Bunun üzerine müdahalede bulununca, hızla o bölgeden uzaklaşan bu sivil araba, bize aslında bu saldırıyla korku vermek yerine, çalışmalarımıza daha fazla asilmamızı sağladı. Saatler 21.00'i gösterdiğinde, yürüyüşümüz ve sesli ajitasyon çalışmamız tüm Esentepe'yi sarmıştı; halktan gelen müthiş ilgi gün geçtikçe büyümekteydi. Bu büyüyen olumlu gelişimi biz Akmercan işçileri olarak somut çalışmamızda görmüştük. Saat 22.30 civarında iken çalışmamızı sonlandırdığımız sırada yoğun polis ablukası ile karşı karşıya kaldık. Polis mahallede direk arkadaşımız Abidin Ateşoğlu'nu almak istedi. Polisin bu tutumuna karşı direnen arkadaşımız, aynı zamanda balkonlarında işçilerle polis arasındaki arbedeyi izleyen emekçi halka mesajlar vermekteydi. Halktan bir amcamızın, "ben de Akmercan işçisiyim, gelin beni de alın!" demesiyle halktan tepkiler giderek artmaya başladı ve sokağa inen halkın Akmercan işçisini sahiplenmesiyle orada gözaltı yapmak isteyen polis bu tutumunu değiştirdi. O ara polis amirini tartaklayan halk, "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" sloganları attı. Bu arbede sonrası işçiler pankartını tekrar açarak sloganlarıyla direniş çadırına döndü. Saat akşam 23.00'e geldiğinde direniş çadırının çevresini saran polis, "Abidin seni almaya geldik" diyerek arkadaşımıza saldırdı. Abidin arkadaş gözaltına alınınca Hayriye abla, "beni unuttunuz şerefsizler, arkadaşımız yalnız değildir, beni de gözaltına alın" dedi. Epeyce uğraş sarfeden polis, diğer 5 işçinin arabaya girmesine engel olamadı. İşçiler, "Bizi Unuttunuz", "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Sultançiftliği Araştırma'ya götürüldüler. İşçiler gözaltındayken Akmercan'ın talimatıyla, polis çadırın yıktı. Gece saat 03.00 civarı bırakılan işçiler, yıkılan çadırın yerinde sabaha kadar çıplak kaldırım üzerinde yatarak yağmur altında bekleyişe koyuldu. Gündüz vardiyası çalışanları kaldırımında yatan işçileri ve çadırın olmadığını görünce uzun bir süre işçiliğin ve ezilmenin getirmiş olduğu bilinçle bir hüzne ve öfkeye kapıldılar.

\* Y Z HAKLIYIZ KAZANACA—IZ!

Bir Akmercan işi

# İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde Etkinlik: “SOSYALİZM HAYAL KADAR GÜZELDİR”

İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde “Sosyalizm Hayal Kadar Güzel-dir” konulu söyleşi şeklinde bir etkinlik düzenlendi. 14 Ekim günü düzenlenen etkinlik saat 17:00'da başladı ve söyleşi halinde iki bölümde yapıldı. Birinci bölümde 1917 Ekim Devrimi ve SSCB, Sosyalizm ve Sanat konuları anlatılırken ikinci bölüm ise serbest kürsü şeklinde gerçekleşti.

İlk olarak 1917 Ekim Devrimi ve SSCB konusunu anlatan Vefa arkadaşımız ilk defa paranın etkin olmadığı, her şeyin insan için insan temelli olduğu bir sistem yaratıldığını ifade ederek

şunları söyledi: “Ekim Devrimi'nin 72. günü karlar üzerinde biri şapkasını havaya atarak dans ediyordu ve diyordu ki; 'yaşasın komün-den bir gün daha fazla yaşadık'. Bu Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'di. (...) Rusya'da bundan önce de iki devrim yaşanmıştı. Bunlardan birisi 1905 yılında olan devrim, diğeri ise Ekim Devrimi'nden önceki Şubat Devrimi'yd. (...) Rusya'da sınıfsal ve ulusal çelişkiler çok keskindi. Paris Komünü'nden sonra dünya üzerinde sosyalizmi kurmayı başardılar. Sovyetler 70 yıl sürdü. Ekim devriminde en önemli şeylerden birisi de Leninist parti öğretisinin pratikte doğrulanması oldu. Bu devrime önderlik eden bir komünist partidir. Bu parti gizli olarak örgütlendi. Devrimden sonra ele geçen belgelerde Çarlık polisinin notları arasında şöyle bir ifade vardı; 'Menşevikler ya da diğerleri önemli değil çünkü bunların devrim gibi bir derdi yok o yüzden tehlikeli değiller fakat Bolşevikler tehlikeli çünkü bunların devrim gibi bir hedefleri var’

(...)Ekim Devrimi'nin gerçekten de anlaşılması çok önemli. İlk defa işçilerin, emekçilerin yönettiği bir devrim ve bu devrim kendinden sonraki devrimlere de ön ayak olmuştur.

(...) Ekim Devrimi kapitalist sistemin sonsuz olmadığını ve sosya-



lizmin uygulanabilir olduğunu pratik olarak göstermesi açısından çok önemlidir.

(...)İnsanlık bir çok şeyi ilk defa sosyalizmde gerçekleştirdi. Örneğin uzaya ilk defa insan gönderen Sovyetler oldu ve ilk uzaya çıkan kişi bir komünisttir. Ekim Devrimi'nin belki de en önemli noktalarından biri; Yeni İnsan'ı yaratabilmesidir. Lenin; 'Milyonların alışkanlıklarının gücü korkunçtur' der. Yeni insanı yaratmak kolay değildir. Bunu başaran başka bir ülke daha vardır o da Küba'dır. CHE örneğinde Küba yeni insanı yaratmıştır. Bugün

binlerce insan onu örnek alıyor ve daha büyük bir mücadeleye atılıyor” dedi.

Daha sonra kısa bir ara verildi. Aradan sonra ise “Sosyalizm ve Sanat” konusu konuşuldu. Bu konuyu anlatan Ülkü arkadaşımız şunları söyledi; “Sovyetlerde yeni devrim olduğunda insanların yiyecekleri ekmek yoktu, karşı devrimciler buğdayları ve yiyecekleri sakladılar, insanlar ekmek bulamıyordu ama bu zamanda bile sanata tam destek veriliyordu. Bu da sosyalizmin kültür ve sanata verdiği desteği belirten önemli bir ayrıntıdır. Sovyetlerde okunan kitap seviyesine bugün dünyada hiç bir ülke erişememiştir ve o zaman herkes okuma yazma biliyordu” dedi. Ülkü arkadaşımız, yeni insana örnek olarak 1986 yılında yaşanan Çernobil felaketinde fabrikada çalışan bazı insanların sızmayı engellemek için içeride kalan ve kapıyı arkadan kilitleyerek kendilerini feda eden insanları verdi. Böylece Çernobil'in daha büyük bir felakete dönüşmeden engellendiğini söyleyen Ülkü arkadaşımız, bu örneğin sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü kanıtlayan bir örnek olduğunu dile getirdi. Ardından da ikinci bölüme geçildi. Bu bölümde karşılıklı olarak yapılan tartışmaların ardından etkinlik sona erdi.

## EY İŞÇİ-EMEĞÇİ EY AÇLIĞA İTİLMİŞ HALK!.. AYAĞA KALK!... UYAN!

İşçiler, Emekçiler

Her geçen gün daha çok yoksullaşıyoruz. Tabi ki bizi, biz işçileri daha zor dönemler bekliyor. Kapitalist ekonomik bir bunalım, karşımıza bizi bekleyen zorluklar olarak çıkmaya devam edecek.

Biz işçiler kapitalist sistemi yıkmadığımız sürece, emeğimizi işbirlikçi tekeli kapitalistlere satmak zorunda kalacağız ve bunun yanı sıra ücretli köle olmaya devam edeceğiz.

İşçiler-emekçiler gelin sosyalizmi kuralım. Bizim yaşadığımız yoksulluk burjuvalardan çok uzaklarda, dikenli teller ise bizim yanı başımızda. Bir gün gidin onların devletinin kapısına da hakkınızı işçi hakkını arayın! Kapıyı hemen kapatırlar suratınıza.

İşçiler, Emekçiler

Çürümüş, kokuşmuş, yıkılması gereken kapitalizmi tarihteki çöplüğüne gömmenin zamanı geldi! Yerine yepyeni bir sistemin, açlığın, yoksulluğun, sömürücü sınıfların, olmadığı bir toplumsal sistemin gelmesi gerekiyor. Üretim araçlarının özel mülkiyetten toplumsal mülkiyete geçirildiği, üretimin tekele değil topluma dayalı olduğu sosyalist sistemin kurulması gerekli.

Toplum kendi geleceğini kendi eline almalıdır.

Unutmayın!..

Yepyeni bir dünya kurmak bizim elimizde

**Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm**

**İkitelli'den Mücadele Birliği Okuru**

# YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ ENTERNASYONAL MÜCADELESİ



13-15 Ekim tarihleri arasında Almanya-Düsseldorf'ta yapılan 7. Enternasyonal Politik Kadın Formu'na biz Türkiye ve K.Kürdistan'dan Emekçi Kadınlar(EKA) olarak katıldık. Courage adlı kadın örgütünün düzenlediği Enternasyonal Kadın Buluşması'na Venezüella, Filipinler, Hollanda, Rusya, Avustralya, Almanya, Afrika, Irak, İran, Kolombiya, Filistin, Arjantin, Fransa, Çin, Türkiye/Kuzey Kürdistan ve Hindistan'dan kadın temsilciler katıldı.

## Enternasyonal Politik Kadın Forumu'nun 1. Günü

Güney Afrika'dan Phylis Malope adlı kadın temsilci katıldı. Temsilcinin kadın ve çocukların yoksulluğunu gösterdiği resimler, katılımcıları çok etkiledi. Afrika'da yaşanan sorunları kadının gözüyle anlatan temsilci, yoğun ilgi gördü. Her ülke temsilcisinin kendini kadın örgütlenmesini anlatan simgesel hediyeleri, sahnedeki masa üzerinde sergileniyordu. Afrikalı temsilci kendilerini simgeleyen bir kolye bıraktı.

Filipinli kadın temsilci, erkek ve kadınların aldıkları ücretler arasında büyük farklar olduğunu dile getirdi. Filipinli kadınların %70'inin tarım alanında çalıştığını söyledi. Filipinli kadın temsilci simgesel hediye olarak kendilerini anlatan bir afiş bıraktı.

Kolombiyalı Zulma Rojas, kadın sorununu toplumsal sorunla bağlantılandırdı. Hem kadınların hem erkeklerin özgürlük için savaşmaları gerektiğini dile getirdi. Bunun için reformların yetmeyeceğini, ekonomik, politik ve kültürel sistemin değiştirilmesi gerektiğini söyledi. Kolombiya'da sistemin değiştirilmesi konusunda silahlı mücadelenin bir yöntem olarak kullanıldığını anlattı ve bu konunun altını çizdi. Kolombiyalı kadın temsilci ülkelerine özgü panço bıraktı.

Venezüellalı Luzella Marin adlı kadın temsilci, son dönemde Venezüella'da kadın sığınma evlerinin açıldığını ve bu konuda Chavez'in de içinde bulunduğu yönetimin duyarlı olduğunu dile getirdi. Eğitim sorunu ve üniversiteler üzerinde durdu. Kendi kadın örgütlerinin anti-emperyalist bir duruşları olduğunu dile getirdi. Kadınların hala yönetimde çok az yer aldıklarını söyledi. Bu durumu değiştirebilmek için hükümetin çalışma yürüttüğünü söyledi. Chavez'e güvendiklerini ve onunla sosyalizme sonuna kadar gidebileceklerini söyledi. Hediye olarak Venezüella bayrağının renklerini simgeleyen bir şapka bıraktı.

Arjantin'den Elsa Gladiz, diğer temsilcilerden farklı olarak konuşmasını doğallığında yaptı (diğer temsilciler kâğıttan okumuştular) Elsa, komünist partinin kadın örgütünü temsil eden katılmıştı. Elsa'nın konuşmasının sonlarında "bizler seks objeleri değiliz" demesiyle birlikte salonda büyük bir

alkış koptu. Elsa kendi kadın örgütlerinin ambleminin olduğu bir çanta bıraktı.

Irak'tan Nedhal Hassan Abdeljalel katıldı. Kendisinin birçok işte çalıştığını, Irak'ta işsizlik sorununun çok yoğun yaşandığını ve resmi rakamlara göre ülkede %40 işsizlik olduğunu söyledi. Kendisi, annesini, babasını ve kardeşlerini savaşta kaybetmiş. Savaş nedeniyle Suriye'ye kaçmış ve dokuz aydır Almanya'daymış.

Nedhal'in, "ABD şimdi Irak'ta demokrasi var diyor" demesiyle birlikte salonda bulunan herkes gülmeye başladı. Nedhal devam etti; "Savaş bitti deniliyor ama savaş sürüyor. Bir günde sayısız insan öldürülüyor. Kendilerine saraylar yaptılar, insanlar açlıktan öldü. Şu anda Irak'ta 158 bin yabancı asker var. Bunlardan 2.600'ü ABD askeri. Ve savaş süresince 4.000'den fazla Iraklı ülkeyi terk etti." Daha sonra Nedhal, Iraklı bir kızın günlüğünden bazı bölümler okudu; "Yine sıradan bir gün, elektrik ve su ne zaman kesilecek diye bekliyorum. Ölenleri görüyorum ve üzülüyorum. Şu anda ülkemdeki her şey başkalarına ait. Bize ait hiç bir şey kalmadı."

Nedhal, ABD askerlerinin Iraklı kadınlara işkence yaptığını ve tecavüz ettiğini söyledi ve dedi ki; "Bizim kültürümüzde kadına saygı vardır, kültürümüzü çiğnediler. Düşmanlığın bile bir hukuku olur, ölümlerimizi bile bize vermiyorlar."

Irak'ta kadın hareketleri ve inisiyatiflerinin aktif olduğunu, tecavüze ve kaçırılmalara karşı yürüyüşler yapıldığını söyledi. "Yabancılar bizim elimizde silah olmaması gerektiğini söylediler ama silahlarımız olmasaydı yaşayamazdık. Bu savaş petrol için değil, bu savaş insanlığa karşı bir savaştır" dedi ve büyük bir alkış aldı.

İran'dan Nasrim Ramzanali katıldı. İran'da kadınların ikinci sınıf insan muamelesi gördüğünü, kara çarşafı giymeye karşı protestolar yapıldığını, hatta bir kadının peçesini ve başı açık yürüyüş yaptığını söyledi. Sadece İranlı kadınlar için değil, tüm dünya kadınları için bir kurtuluş olmalı dedi. "İran'da kadınların açık renkli pardösü ve kıyafetler giyinmesi, oradaki sisteme bir karşı duruş ifade eder. Yani, savaş ilan etmiş olur. Kadın hakları savunucuları ve eylemciler sokak ortasında dövülüyor, kara çarşafı kadın polisler tarafından coplanıyor. Cezaevlerinde binlerce kadın var ve bu kadınlar işkence ve saldırılara maruz kalıyorlar. Bu yaşanan zulmün bir göstergesidir" dedi. İranlı kadın temsilci Nasrim'in konuşması çok canlıydı ve oldukça öfkeli konuşuyordu. Bu yıl İran-Sanandaj'da 2.000 kadının katıldığı enternasyonal kadın günü yapıldığını belirtti. Nasrim; "İran'da, kadın haklarının gelişmesini engellemeye çalışan binlerce

insanla mücadele ediyoruz. Bu hiç kolay değil ama mücadele devam edecek. Yeni kuşak genç kızlar değişim istiyorlar, böyle yaşamak istemiyorlar. Kızların %66'si üniversitede okuyor.

1979'da islami yönetim başa geldiğinde ben genç kızdım. Ve 8 Mart'ın yerine Hz. Muhammed'in kızının doğum gününün kutlanması istendi. Geçen yıl 8 Mart'ta birçok yürüyüş yapıldı.

Devlet bu yürüyüşlere çok sert saldırdı. İran'daki kadınların intihar oranı çok yüksek ama bunu değiştirmek bizim elimizde" dedi.

Nasım; İran'daki yasaların değişmesi ve kadınların özgürlüklerine kavuşması için kara çarşaf içinde zindan sembolü bir pankarta 1 milyon imza toplamak istediğini belirtti ve bu simgesel hediyeyi masaya bıraktı. (Üç gün boyunca bu büyük pankartın altına yüzlerce imza atıldı.)

Filistin'den Amineh konuşmasına "Filistin çok güzel bir ülkedir" diyerek başladı. "Bizim sorunlarımızı herkes biliyor. Filistin'de sadece kadınlar değil tüm insanlar eziliyor. Filistin Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar için çok önemli ve kutsal bir yer. 58 yıldan beri insanlar öldürülüyor, kadınların eşleri ve çocukları cezaevlerine konuluyor. İnsanların mallarına ve mülklerine el konuluyor. Birçok Filistinli esir alınıyor ve şehit ediliyor. İntifada süresince 169 kadın katledildi. Filistinliler yıkık-dökük evlerde yaşamaya çalışıyor. Sayısız Filistinli kadın sakat bırakıldı. Tüm bunlar İsrail'in her günkü olağan saldırılarından kaynaklıdır. Birçok hamile kadın hastaneye bile götürülemediği için ölüyor. Tutuklanan kadınların avukatları yok, aileleriyle görüştürülmüyor, inanılmaz işkenceler görüyorlar. Birçok kez zehirli gazlara maruz kaldılar. Filistinli genç kızlar, en küçüğü 12, birçoğu ise 14-15 yaşında kendilerini İsrail hapishanelerinde buluyor. Tüm Filistinli annelerin psikolojik sorunları var. Çocuklarının ve eşlerinin öldürülmelerine şahit oluyorlar. Her şeye rağmen Filistinli kadınlar savaşmak zorunda" diyerek konuşmasını bitirdi.

Türkiye-K.Kürdistan adına katılacak olan Çiçek Otlu'nun tutuklanmasından kaynaklı, onun yerine EKD'den Başak Şahin konuşma yaptı. Başak Şahin Türkiye-K.Kürdistan'da yaptıkları eylemleri anlattı. Cumartesi annelerinden, NATO eylemlerinden, kadına uygulanan şiddete karşı düzenlenen eylemlerden bahsetti. Eşit işe eşit ücret için uğraştıklarını anlattı. Ve "kapalı alanlarda olmamalıyız sokaklara çıkmalıyız" dedi.

Avusturya'dan Sandra Bakutz, Türkiye'de 3 ayı cezaevinde kaldığını ve Türkiye'de cezaevlerinin ciddi bir sorun olduğunu anlattı. Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Fatma Koyupınar'ı anlattı. Behiç Aşçı ve Gülcan Görüroğlu'nun Ölüm Orucu eylemini halen sürdürdüklerini söyledi. Simgesel hediye olarak ise Gebze Zindanından boncuklardan yapılmış bazı süsler bıraktı.

Afganistan'dan Sahar Schams katıldı. 11 yıldır Almanya'da yaşadığını söyledi. Sahar yaptığı kısa konuşmada kadınların hiçbir mesleği olmadığını, hiç okuma yazma bil-



mediklerini söyledi. "müslümanlık bizi mahvetti" dedi. Konuşmasını bir şiirle bitirdi. (Küçük yaşlarda Almanya'ya geldiği için Afganistan'daki kadın sorununa vakıf değildi.)

Rusya'dan katılan temsilci kadın ne yazık ki bir karşı-devrimciydi. Daha çok insan hakları kavramını kullandı. Barış ödülü alacağını söyledi. Rusya'daki kadınların varolan haklarını korumaya çalıştığını söyledi. Ayrıca asker annelerine değindi.

Ukrayna'dan gelecek temsilci bürokratik neden-

lerle katılamamıştı.

Hollanda'dan katılan Halinka Augustin çok sempattikti. O gün tam 50'sine girdiğini söyledi. Herkes bir ağızdan Almanca doğumgünü şarkısı söyledi. Halinka konuşması boyunca hepimizi güldürdü. Savaşsız sömürsüz bir dünya için gerçek bir sosyalizm olmasını istedi. Hollanda'daki 8 Mart Komitesi adına katıldığını söyledi ve konuşmasında; "Kadınlar ev işlerinden başını alamıyor, kadınlar iki kat sömürülüyor. Dünyayı değiştirmek için yapmamız gereken çok şey var" dedi. Hollanda'da 11 göçmenin öldürüldüğünü ve bununla ilgili birçok eylem yapıldığını söyledi. Hollanda'da da erkeklerin kadınlardan daha çok ücret aldığını ve kadınların 4-6 saatlik basit işlerde çalıştırıldığını dile getirdi. Sağlık sektöründe büyük sorunlar olduğunu, hemşirelerin sürekli eylemler yaptığını hastanelerin özelleştiğini anlattı.

Uzun uzun liman işçilerini anlattı. 1975'te çok büyük bir liman grevi olmuş. Kadınların eşlerine destek için komiteler oluşturduğunu, buna Liman Kadınları dediklerini söyledi. Kendisinin de bu mücadelede bizzat yer aldığını söyledi. Liman Kadınları'nın mücadelesini heyecanlı bir şekilde anlattıktan sonra simgesel bir hediye olarak liman işçilerinin pankartını bıraktı. Ardından hep birlikte "Sosyalizm İstiyoruz" adlı bir şarkı söylediler.

Fransa adına 16 yaşında Shara konuştu. Kadın temsilcilerin çoğunun yaş ortalamasının yüksek olmasına karşın, Fransa temsilcisi Forumun en genç temsilcisiydi. Yeni çıkan yasayla ilgili inanılmaz sayıda eylemler yapıldığını, kendisinin de bu eylemlere katıldığını söyledi. Yeni ilticaların %18'i reddedilmiş. Ayrıca şu anda kendi ülkelerinin dillerini bile bilmeyen göçmenleri ülkelere yollamaya başlamışlar. Shara, yeni çıkan yasayla ilgili katıldıkları eylemlerden birinde kullandıkları pankartı simgesel hediye olarak bıraktı.

Almanya adına Brigitte Gebaver konuşma yaptı. "Almanya'da ilk kez bir kadın başbakan var" dedi gülerken, herkes de güldü. "Almanya'da her şey daha kötüye gidiyor. Varolan haklarımızı geri alıyorlar bunlar için Pazartesi eylemleri sürüyor. Birçok fabrikada isten çıkarmalar yaşanıyor.

Lübnan için sokaklara çıkıyoruz. Anti-faşist yürüyüşler Nazilere (NPD) karşı yapıyor. Faşistlerin partisi yasaklansın" dedi alkışlar yükseldi.

Kadın hareketlerinin tüm farklılıklarına rağmen birlikte olursa güçlü olacağını söyledi. "Kadınlar özgür olmasa

*dünya özgür olamaz*" dedi ve bitirdi. Sembol hediye olarak "biz bu işi yapabiliriz" yazılı pazısını gösteren bir kadın afişi bıraktı.

Yapılan konuşmaların ardından, tüm ülkelerden gelen kadın temsilciler sahneye davet edildi. "Hepimizin Yolu Bir" adlı şarkı hep bir ağızdan söylendi.

### Enternasyonal Politik Kadın Forumu'nun 2. Günü

İkinci günün açılışı, "Biz Sadece Ekmek İstemiyoruz Gül de İstiyoruz" adlı parçanın söylenmesiyle başladı. MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) Kadın Örgütü Başkanı'nın konuşmasıyla devam etti ve ardından mesajlar okundu. PDS (Demokratik Sosyalist Parti) Alman Milletvekili, SPD (Sosyal Demokrat Parti), Yeşiller Partisi'nin eski kadın bakanı, feminist bir kadın yazar (kadın sorunu üzerine birçok kitabı var), Türk yazar, Berlin'den Günter Vallraf, Lübnan kadın örgütünden ve Almanya başbakanının sekreterinden, başbakanın çok yoğun olduğu ve gelemeyeceği için üzgün olduğunu belirten bir mesaj okundu ve bu mesajın ardından kahkahalar yükseldi. Kadın sorunu konusunda her yerde demeçler veren başbakanın samimiyetsizliği olarak algılandı.

İkinci gün, 2010 yılında Pekin'deki Dünya Konferansı'ndan 10 gün sonra Enternasyonal Politik Kadın Formu'nun Venezüella'da yapılması oylamaya sunuldu. Oylamanın sonucunda yaklaşık 1.700 kişinin katıldığı forumun %99'u kabul oyu verdi. Venezüellalı kadın temsilci buna öncülük yapmaktan gurur duyacaklarını açıkladı. Chavez'in de kadın forumuna ev sahipliği yapmaktan onur duyacağını söyledi.

Daha sonra Bertol Brecht'ten "Sizin İçin Olmayan Savaşlara Gitmeyin" konulu kısa bir oyun sahnelendi.

İkinci günün seminer konuları açıklandı ve 15 konuda (Genç Kadınlar, Göçmenlerin Mücadelesi, İslam Dünyasında Kadın, Kadın Kurtuluşunun Bir Projesi Olarak Sosyalizm...) çalışma grupları oluşturuldu.

En fazla katılımın olduğu ve diğer ülkelerden gelen katılımcıların ilgisini çeken "Kadın Kurtuluşunun Bir Projesi Olarak Sosyalizm" başlıklı çalışma grubuna EKA olarak biz de katıldık. Bu çalışma grubunda sosyalizm deneyiminde kadın konusu dörde ayrıldı; Sovyet deneyiminde kadın, Demokratik Almanya deneyiminde kadın, Çin deneyiminde kadın ve Paris Komününde kadın. Biz EKA olarak Sovyet deneyiminde kadın konulu çalışma grubunu seçtik. Çalışma grubunda Sovyet deneyiminde kadın haklarıyla ilgili inanılmaz yasaların çıkarıldığı söylendi. Ancak o deneyimi yaşayanlardan bazıları, yasalarla pratiğin bir olmadığını söylediler. Bu konuda EKA olarak biz de söz aldık. Türkiye ve K.Kürdistan'daki kadınların çok zor koşullarda yaşadığını, Sovyet deneyimindeki kadınların onlara göre hayal bile edemeyecekleri haklara sahip olduklarını belirttik. Sovyet

deneyiminde insanların böylesine ileri yasaları çıkarabildiğine göre, onları yaşama da geçirebilecek güce sahip olduklarını; sosyalizmin kadın kurtuluşu konusunda bir ilk adım olduğunu, bunun diyalektiğinin iyi kavranması gerektiğinin, nihai çözümününse ancak komünizmde gerçekleşeceğini söyledik.

Çalışma gruplarının süreleri dolduktan sonra, her gruptan bir temsilci sonuçları açıkladı. Çıkan sonuçta genel düşünce, kadın sorununun çözümünün sosyalizmde olduğuydu. Ancak bu onların yaşanan deneyimleri irdelemesine-eleştirmesine engel olmamıştı. Çalışma grubunun son yarım saatinde serbest kürsü yapıldı EKA olarak biz de kürsüde söz aldık. Dünyamızın çok zorlu bir süreçten geçtiğini, Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da ve Kürdistan'da savaşlar yaşandığını ve her geçen dakika insanların öldüğünü söyledik. Ve "Kadının kendi sorunlarını insanlığın sorunlarından bağımsız çözme imkânı yoktur. Temel çelişkimiz emek-sermaye çelişkisidir, kadın sorunu da bu temelde ele alınmalıdır. Kadın insanlığın toplumsal kurtuluş mücadelesinde özgürleşir. Ve ma-

dem konumuz kadın ve sosyalizm bu konuda daha geniş ve derin bilgi alabilmek için Kübalı kadınların da burada olmasını isterdik" dedik.

### Enternasyonal Politik Kadın Forumu'nun 3. Günü

İkinci gün yapılan 15 seminerin sonuçları tek tek açıklandı. Ardından çocuklardan oluşan bir koro "Her Şey Daha İyi Olabilir" adlı parçayı seslendirdi. MLPD'li bir kadın temsilcinin konuşması sırasında "Tanrı bizi ABD'nin özgürlüğünden korusun" demesiyle birlikte

salonda kahkahalar koptu.

7. Enternasyonal Politik Kadın Formu'na katılanların birbirleriyle vedalaşmasının ardından forum sonlandırıldı.

### Genel Değerlendirme:

Forum içerik anlamında doyurucu olmasa bile çeşitli ülkelerden gelen kadınlarla tanışmak çok heyecan vericiydi. Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşanan sorunlar açısından yalnız olmadığımızı görebildik. Bu enternasyonal havayı solumak bizce çok güzeldi, ancak bu imkân daha verimli kullanılabilirdi. Bazı temsilcilerin sorunu sürekli ev işleri, çocuk bakımı, kadın ve erkek ücretleri arasındaki fark vb. kadınsal sorunlara indirgemeleri forumu darlaştırdı. Özellikle Latin Amerika'dan gelen temsilcilerin (Arjantin, Kolombiya, Venezüella) kadın sorununa yaklaşımı daha derin ve bize daha yakındı.

Foruma katılan Ortadoğu ülkelerinden temsilcilerin uzun yıllardır Almanya'da göçmen olarak yaşamaları bizce şu anda yaşanan savaş ve kadın sorununu var olan sıcaklığıyla anlatmalarını engelledi. Ancak Latin Amerika'dan gelen temsilciler bu anlamıyla forumu zenginleştirdi.







# Ölüm Orucu SÜRÜYOR!



## DÖRT ATEŞTEN GÜN DÖRT ÖLÜMDEN GECE



Ergül ÇİÇEKLER

Ağır! Sarı! Akademi! zinden türkü söylüyor 1

19 Aralık 2000  
kimimizin hafızasında belli belirsiz,  
kimimiz için birlikte yaşadığımız bir tarih.  
Ergül Çiçekler 19 Aralık'ta cezaevleri katliamında tutsaktı,  
hala tutsak.  
19 Aralıkın tanığı, sanığı, "mağduru", "saldırganı"....  
F tipinde ölüm orucuna başladı.  
227. gününde zorla müdahale edildi,  
Son on yılı aldılar oradan  
ama O, köklerini korudu.  
Hafızasını kaybetti.  
Şiire tutunarak yeniden kazandı.  
Ancak bu süreç hiç de kolay olmadı.  
Şiirlerde aradı kaybettiği dünyasını, kendisini yeniden.  
"Yeniden dünyaya gelen yine kendin olur muydun?"  
o yine kendisi olmayı seçti.  
"dört ateşten gün dört ölümden gece"  
onun ölüm orucundan önce,  
19 Aralıktan sonraki duygu ve düşüncelerini taşıyor bizlere...  
"damlaya dolaylı mektup" ise ölüm orucu sonrasında...  
Ergül Çiçekler'in ve kendi yaşamımızın  
diğer zaman dilimleriyle de buluşacağız.  
Yeniden yeniden ayağa kalkmayı  
ve kendisini seçmeyi başarmamın  
pek çok örneğinden birisi daha  
ihtiyacımızı duyduğumuz...

# ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!...